

שקופים

תסריט לדרמה מאת – מושון סלמונה

עורך תסריט – ארז קו-אל

1. פנים – בסיס קליטה ומיון, מדור שחרורים – יום

קלז אפ של פרטים מתוך אולם הזדכות בבסיס קליטה ומיון, תל השומר.
פרטי ציוד – נעליים, מדים, קיטבגים, מדפים עם ציוד צבאי, ידיים של חייל
מוציאות ציוד מקיטבג בלוי על דלפק ארוך.

אפסנאי: (מחוץ לפריים)
מה, משתחררים?

בחור נאה כבן 21, לבוש ג'ינס וסוויטשירט, עומד מול אפסנאי שמסיים
לבדוק את הציוד, ממלא טופס ומדבר, ספק לעצמו, מבלי להביט בבחור,
הוא מחזיר לו מעיל פליז עם דרגות סמל ראשון.

אפסנאי:
המעיל שלך... אין חוסרים... גש למדור
שחרורים.

הבחור מסתובב והולך בזמן שחייל נוסף תופס את מקומו.

אפסנאי: (מחוץ לפריים)
מה, משתחררים?

הוא מגיע לחדר במרכזו שולחן עליו שלט 'שחרורים', מאחוריו חיילת
צעירה. הוא נעמד מולה ומגיש לה טופס. החיילת מקישה פרטים למחשב,
מסיימת ודופקת עם שלוש חותמות שונות על המסמכים, את חלקם היא
נותנת לו, כשהיא מדברת אליו מבלי להרים את עיניה.

חיילת:
למה אתה לא יושב? תעודת שחרור, טופס
מענק שחרור, פרטי חשבון בנק, תחתום לי
פה... תחתום פה ופה.

בזמן שהוא חותם, החיילת לוקחת את הטופס, מכניסה פנקס מילואים ריק
למדפסת, מקישה על המקלדת, המדפסת מתחילה להדפיס. לראשונה
היא מרימה את עיניה ומביטה בו.

חיילת: (המשך)
תגיד, אמרו לך פעם שאתה קופי יהודה לוי?

החיילת מוציאה את הפנקס המודפס, מהדקת תמונה ומחתימה בקול
דפיקה מהדהדת.

2. חוץ – מגרש החנייה מחוץ לבסיס קליטה ומיון - יום

בין הרכבים החונים נמצא טנדר טויוטה ישן, שמור ומאובזר. תא המטען
של הטנדר מכוסה ברזנט שמהודק בחוזקה סביב עצם גדל ממדים.
מהקבינה בוקעת מוזיקת טראנס. אל הטנדר מתקרבות שתי חיילות מג"ב.

בתוך הטנדר שני בחורים כבני 20, סליימן וסייד. החיילות הולכות סביב הטנדר ובודקות אותו במבט חשדני. חיילת אחת ניגשת לחלון.

חיילת א':

צא, צא בקשה מהרכב.

סליימן מנמיך את המוזיקה.

סליימן:

מה זה?

חיילת א':

לצאת. גם החבר שלך.

סליימן מוציא את המפתח מהסוויץ', המוזיקה פוסקת, הוא וסייד יוצאים.

חיילת א':

תעודות.

סליימן מוציא את הניירות מכיסו ומגיש לחיילת, שבוחנת את התעודות.

חיילת א':

מה זה שגב שלום? התנחלות?

חיילת ב':

אתה בעל הרכב? תפתח מכסה מנוע.

סליימן ניגש לפתוח מכסה מנוע. חיילת א' בודקת את מספר השלדה.

חיילת א':

מה יש מאחורה?

סליימן סוגר מכסה מנוע ומחליף מבט עם סייד.

סייד:

כלום. סתם סחורה.

חיילת א':

(לסייד) שאלתי את בעל הרכב. יאללה תפתח.

המבט של החיילת ננעץ בנקודה מאחורי סליימן. ראיד עומד שם, לבוש פליז שדרגות הסמל ראשון עדיין עליו וקיטבג תלוי על כתפו. סליימן ניגש אליו, מחבק אותו בחיבוק חם ולוחש על אוזנו.

חיילת ב':

הלו, הלו, בלי ערבית.

סליימן:

הוא רק שאל למה לא מכירים לו בנות כאלה יפות.

ראיד מביט בהן בעיניים חודרות ומחייך. חיילת א' מצחקקת צחוק נבוכ.

3. פנים – הטנדר של סליימן - יום

סליימן נוהג בטנדר, לידו יושבים ראיד וסייד. הם בדרכם דרומה. הרדיו מנגן מוזיקה בערבית אבל הקליטה גרועה ותחנות בעברית עולות עליה. ראיד מנסה לכוון את התחנה ומוצא רק מוזיקה עברית.)הדיאלוג בערבית)

סליימן:

עזוב אותך, רק זבל... יש דיסקים בתא...

ראיד מוציא חופן דיסקים מתא הכפפות כששקית נופלת ממנו. הוא מרים את השקית ומתוכה נופל טלפון נייד.

סליימן:

סייד החליט להשקיע בחברה שלו.

סייד:

סתם, יש לה יום הולדת שבוע הבא. חכה, חכה ששלך תראה את זה מה היא תעשה לך...

סליימן:

למה, מה רע בפלאפון שלה?

סייד:

הבטחת לה חדש.

סליימן:

וואללה? אמרתי דבר כזה?

סייד מחייך. ראיד מכניס את השקית לתא וממשיך לחטט שם.

ראיד:

אני ברפיח ואתם מצאתם חברות.

סליימן:

מי אמר לך ללכת לצבא?

ראיד מוציא מהתא שברייה, ומביט בסליימן.

סליימן:

שים, שים בפנים.

ראיד מחזיר את הסכין לתא. הוא ממשיך לחפש תחנות ברדיו ומוצא אחת ובה זמרת שרה את אינתא עמרי של אום כולתום. הצלילים עוטפים את הקבינה, ראיד מתרווח ומביט החוצה אל הנוף המתחלף מירוק לחום. השיר נגמר והקריין מדבר בעברית.

קריין: VO((

זו הייתה זהבה בן מבצעת את אינתא עמרי ועכשיו נעבור לקצת מתי כספי...

סליימן:

(לסייד) ס'אוחתו, שים, שים את הדיסק של לינה.

סייד מכניס דיסק לתוך הרדיו. קטע טראנס מהיר ממלא את חלל הטנדר.

כותרת

4. חוץ – מושב בדרום הארץ – יום

הטנדר נוסע בשבילי מושב על כביש קסטינה - באר שבע, פונה לשביל עפר אל מאחורי בית מוזנח ונעצר.

סליימן:

(לראיד) חמש דקות, אחר כך נמשיך.

שלושתם יוצאים מהרכב. ראיד מסתובב בחצר בזמן שסליימן מציץ מעבר לשער. הוא חוזר לרכב ומצפצף פעם אחת. כלב גדול שישן עד לרגע הזה מתעורר ומתחיל לנבוח. סליימן מצפצף שוב, הפעם ארוך ועצבני.

קול של גבר: (מחוץ לפריים)

טוב מספיק! חלאס!

מהדלת יוצא, עצבני בעליל, משה, גבר כבן 50, גדל מידות, עורו שזוף והוא לבוש בגדי עבודה. סליימן מחייך לסייד.

סליימן:

אה משה, מה המצב?

משה רוטן, מסונוור מהשמש, מבחין בראיד לראשונה כשהוא ניגש לכלב.

משה:

(בצעקה לראיד) הוא לא אוהב בדואים...

ראיד מושיט את ידו והכלב נרגע ונותן לראיד ללטף אותו.

משה:

(לסליימן) מי זה?

סליימן:

בן דוד שלי. היום השתחרר.

משה:

מזל טוב. כמה ישב?

סליימן:

שלוש שנים... יאללה, פתח את השער.

5. חוץ – חצר מגודרת במשק – יום

הטנדר עומד במגרש מגודר מלא שלדות רכב ישן אבל גם כבלי מתכת, ברזלי בניין, אלומיניום. צמוד לחצר נמצא דיר ובתוכו עדר עזים קטן. סליימן וסייד מתחילים להוריד את יריעות הברזנט, חושפים שלושה פסלים של ראשי כבשים עשויים מתכת. לידם מונחים מכסי ביוב מברזל. ראיד ניגש לדיר. סייד וסליימן עולים על הטנדר ופורקים את הפסלים והמכסים. ראיד מתבונן בעזים, מושיט יד ומלטף. משה מביט לעברו בחשדנות.

משה:

והוא מה, לא מלכלך ידיים?

סליימן:

עזוב אותו.

משה מוציא חפיסת שטרות, סופר ונותן לסליימן.

סליימן:

מה קרה לך אתה, ברזל נקי.

משה מוציא עוד 50 שקלים. סליימן מביט בסייד, מחזיר למשה את הכסף ושניהם מרימים את אחד המכסים וזורקים אותו חזרה לרכב.

משה:

בסדר, בסדר...

משה מוציא עוד כסף ונותן להם. משה ניגש לראיד ושניהם עומדים ומביטים בעדר. ראיד מעיף במשה מבט שואל וזה מהנהן. ראיד נכנס לדיר ומסתובב בין החיות, בודק. סייד מתיישב על הרכב וסליימן מצטרף למשה.

משה:

עד לפני שנה היה פה 100 ראש. שאמי ירדני...
אבא שלי, זכרונו לברכה, הביא אותם מחברון
עוד לפני שידעו מה זה גבינות עזים... אם חלב
זה מה שאתה מחפש, אלה החיות שאתה
צריך...

ראיד:

כמה?

משה:

מה כמה, קונה?

ראיד:

תגיד כמה.

משה מביט בסליימן שמושך בכתפיו.

משה:

(לסליימן) רציני זה?

סליימן:

בטח רציני, בן דוד שלי.

משה:

(לראיד) כמה שבשוק.

סליימן:

איזה שוק, מה שוק, תגיד כמה.

משה:

וואללה, מה אני יגיד לך, אחרי החורף תמיד יותר טוב למכור.

סליימן:

אז אתה לא אומר?

משה:

החולבות 1500, הקטנים 800 ועוד הזכרים.

ראיד יוצא מהדיר ונעמד לידם.

סליימן:

מה אתה, משוגע? כולה עזים.

משה: (לראיד)

עם מי אני מדבר, אתך או הבן דוד?

ראיד:

שבע עשרה זה הרבה.

משה:

תחזור עם כסף, נדבר.

סליימן:

תגיד כבר, נו.

משה:

חמש עשרה ואני מפסיד פה את התחתונים.

סליימן: (ערבית)

בוא ראיד, נשאיר לו את התחתונים.

משה:

רק הזכרים זה 2000 לראש, זה לא השחורות שלכם, אלה חולבות, חבל על הזמן.

סליימן:

העזים חולבות, לא אנחנו. יאללה ראיד...

ראיד מהרהר לרגע ארוך.

ראיד:

שתיים עשרה ואני מביא לך את הכסף שבוע
הבא.

סליימן: (ערבית)
השתגעת? מאיפה לך.

ראיד:

רק להאכיל אותם עד סוף החורף יעלה לך...

סליימן: (ערבית)
ראיד, חלאס, בוא כבר.

משה:

אני יגיד לך מה... שלוש עשרה, עד הסוף
שבוע...

דממה משתררת. סליימן מסמן לראיד ושניהם ניגשים הצידה.

סליימן: (ערבית)
מה זה, זה? מה קרה לך?

ראיד: (ערבית)
אתה יודע איזה עזים אלה?

סליימן: (ערבית)
בשביל זה יש לך את העדר...

ראיד: (ערבית)
כבשים זה משהו אחר. זה לחלב.

סליימן: (ערבית)
יאללה אתה והחיות שלך...

סליימן חושב קצת, מביט בדיר אחר כך בראיד.

סליימן: (המשך, ערבית)
בטוח?

ראיד מהנהן.

סליימן: (המשך, ערבית)
אחר כך אל תגיד שלא אמרתי לך... הנה קח.

סליימן מוציא לראיד חבילת שטרות, חלקם אלה שהוא קיבל ממשה מספר
דקות לפני כן. ראיד עוצר אותו.

סליימן: (ערבית)
סגור אתו מקדמה...

ראיד מסרב. שניהם מסתובבים וחוזרים למשה.

ראיד:

יום חמישי אני פה עם הכסף.

משה:

אני לא בטוח מחכה.

סליימן:

טוב, שמענו אותך.

ראיד:

אל תדאג, אני יחזור עם הכסף.

ראיד ומשה לוחצים ידיים.

סליימן:

(לראיד) יאללה, בוא נלך לפני שתראה פרות.

הם פונים והולכים לכיוון הטנדר.

משה:

לאן אתה בורח, בוא לקפה...

סליימן:

צריך להגיע למסיבת שחרור של ראיד.

משה:

וואללה. תגיד איפה ישבת, אשל, השרון?

סליימן:

נווה תרצה.

הם פורצים בצחוק ונכנסים לרכב, סליימן מניע. משה מתכופף לחלון.

משה:

אני סוגר מכולות שבוע הבא אז אם יש משהו

תביא עד יום שלישי.

סליימן:

אין בעיה גבר.

ראיד:

וכל זה, יותר עדיף?

ראיד מצביע לכיוון הגרוטאות.

משה:

וואללה זה, קטעים החבר שלך... אז מה,

חקלאות? זה מה יש. זה מחזיר את החובות.

סליימן:

יאללה מע'סלאמה.

הטנדר מתחיל בנסיעה, משה עולה על טרקטור מלגזה ומניע אותו.

סייד: (לראיד)
ביחד עם הכבשים שלכם, יהיה לך עדר יפה...
סליימן:
כן? אני רוצה לשמוע אותו מספר לאבא שלו.

6. חוץ – רחוב בעיר העתיקה בבאר שבע - צהרים

הטנדר של סליימן עוצר ומדומם מנוע ברחוב מוזנח בעיר העתיקה בבאר שבע. ראיד מביט בו, לא מבין.

סליימן: (ערבית)
קבעתי עם חברה שלי.

סליימן יוצא מהרכב וחוצה את הכביש, ראיד מהסס ולבסוף מצטרף לסליימן שנכנס לפיצוציה מעבר לכביש.

7. פנים – פיצוציה – צהרים

במקום ישנם מספר ילדים המשחקים במשחקי ווידאו. מאחורי הקופה עומד נער כבן 18, דימה, פניו מאירות כשהוא רואה את סליימן והם לוחצים ידיים.

דימה:
אה, גבר, מה המצב?

סליימן:
מה אתך גבר? ... זה אח שלי ראיד. ראיד זה דימה. המזל שלי.

דימה לוחץ את ידו של ראיד.

סליימן:
תן מרלבורו והשאר בעודף.

סליימן נותן לדימה כסף, לוקח מצית ובודק אותו. דימה מגיש לו סיגריות וכמות נכבדת של מטבעות. סליימן מסמן לראיד לבוא ומוביל אותו אל אחורי החנות, פותח דלת לחדר אחורי ונכנס פנימה.

8. פנים – חדר אחורי, פיצוציה - צהרים

החדר נטול חלונות ומואר בתאורה דלה, במרכזו שולחן ביליארד גדול. כחצי תריסר מכונות מזל עומדות כנגד הקירות, מחציתן תפוסות. סליימן ניגש לאחת המכונות בפינת החדר. הוא פונה לראיד מבלי להפנות אליו מבט.

סליימן:
תשתה משהו בינתיים, היא עוד מעט תבוא.
ראיד:

אני בסדר. אני הולך לאכול משהו.

ראיד מסתובב ויוצא מהחדר, מותיר את סליימן מרוכז במשחק.

9. חוץ – פיצוציה – צהרים

ראיד יוצא לרחוב.

10. חוץ – רחוב בעיר העתיקה – צהרים

ראיד הולך במורד הרחוב ונכנס למסעדת שווארמה.

11. פנים – דוכן שווארמה - צהרים

מוכר:

פיתה, לאפה?

ראיד:

פיתה.

מוכר:

חומוס, צ'יפס, סלט?

ראיד מהנהן, מניח מטבעות על הדלפק ומביט סביב. לידו יושבים שני גברים ואוכלים, כל אחד מתרכז בשלו. ליד אחד השולחנות יושבות **נופר** כבת 16 ולידה **אדווה** ילדה כבת 12 שנוגסת בפיתה.

נופר:

תיזהרי, תיזהרי מהטחינה...

אדווה:

איזה מפגרת אני.

נופר:

זה לא את, זה הפיתות הדפוקות פה.

נופר קמה ולוקחת מפיות מהדלפק. המוכר, **קובי**, כבן 22, מביט בה.

קובי:

אם לא היית מפוצצת לה בסלטים...

נופר:

אם היית נותן פיתות מהיום ולא היובש הזה...

קובי מגיש לראיד את המנה ומחזיר עודף.

קובי:

חיילים זה 12.

ראיד לוקח את המנה, מתיישב לשולחן מאחוריהן ומתחיל לאכול. נופר חוזרת ומתיישבת, עוזרת לאדווה לנגב את המכנסיים שהוכתמו בזמן שהיא ממשיכה לאכול. נופר מסתכלת על השעון בטלפון, לחוצה.

נופר:

תאחרי לחוג...

אדווה:

את לא באה?

נופר:

אני יבוא כשתגמרי.

אדווה מניחה את הפיתה הלא גמורה על השולחן.

אדווה:

התמלאתי.

נופר:

בטוחה? אין ארוחת ערב היום, אני יוצאת... טוב, יאללה בואי.

אדווה קמה ולוקחת את תיק בית הספר שלה, נופר קמה אחריה. הן נפרדות מחוץ לחנות, כשנופר מלווה אותה במבטה ואז חוזרת לשולחן. היא לוקחת את הפיתה שנשארה, קמה וניגשת לסלטים.

קובי:

חלאס כבר, גמרת על הכרוב.

נופר:

סלטים חופשי לא?

קובי:

אל תשחקי משחקים.

נופר:

יאללה, יאללה.

נופר מתיישבת וממשיכה לאכול. היא מרימה את עיניה ומביטה לראשונה בראיד.

נופר: (המשך)

אמרו לך שאתה דומה ליהודה לוי.

ראיד מביט בה. היא מחייכת.

נופר: (המשך)

באימא שלך קובי, לא דומה ליהודה לוי?

קובי מביט בראיד.

קובי:

מפריעה לך? אני יעיף אותה, רק תגיד.

ראיד לא מגיב. הם אוכלים בדממה.

ראיד:

היום.

נופר:

מה זה?

ראיד:

היום אמרו לי.

נופר:

וואללה. העיניים, השפתיים, בעיקר העיניים. בן
דוד שלי גדל עם נינט בשכונה. היא מה זה
מותק, דווקא מתאים להם יחד ...

היא מביטה בו לרגע.

נופר: (המשך)

אתה לא יודע מי זה, אה?

ראיד:

יודע.

נופר:

בגלל המבטא, חשבת...?

ראיד:

איזה מבטא?

נופר:

טוב מה אתה כזה רגשי?

היא קמה עם חתיכה קטנה של פיתה בידה וניגשת לסלטים.

קובי:

חלאס, נמאס, יאללה עופי מפה.

קובי יוצא מאחורי הדלפק וניגש אליה, אוחז בזרועה ומוביל אותה החוצה.

נופר:

עזוב אותי!

12. חוץ – דוכן שווארמה - צהרים

קובי:

עכשיו תביאי את הכסף.

נופר:

מה כסף, שילמתי כבר.

קובי:

אני מכיר את השטויות שלך, תביאי את הכסף.

נופר:

אמרתי לך שילמתי.

קובי:

אני אכנס בך אפילו שאת בת, באימא שלי.

נופר:

מי, זאת שעובדת פה במכון?

קובי נע לכיוונה באיום והיא נסוגה בחשש.

נופר:

יאללה, על מי אתה מתעוואז, אמרתי לך שילמתי, תבדוק בקופה.

קובי:

רבק ארס, תביאי את הכסף כבר.

קובי תופס אותה בידה. ראיד יוצא מפתח החנות ומגיש לה את התיק.

ראיד:

היה כסף על השולחן כשהגעתי.

קובי מהסס ואז עוזב את ידה.

קובי:

אל תבואי יותר, נמאסת.

נופר:

יאללה, מי שישמע...

קובי נכנס חזרה לחנות. נופר לוקחת את התיק מראיד.

נופר:

מנייק... עוד רוצה שאני ישלם לו עלייק.

היא מבחינה שראיד עדיין עומד ומביט בה.

נופר: (המשך)

על מה אתה מסתכל?

שניהם מתחילים ללכת באותו כיוון. אחרי מספר מטרים היא עוצרת.

נופר: (המשך)

שלא תחשוב שאני איזה, לא יודעת מה...

ראיד נעמד מופתע ולא מגיב. היא מתחילה ללכת והוא אחריה. אחרי מרחק קצר היא נעצרת שוב.

נופר:
טוב מה הקטע שלך?

ראיד:
כלום.

נופר:
תכף גם תגיד שאתה לא הולך אחרי.

ראיד:
אני הולך לשם.

ראיד מצביע למורד הרחוב.

נופר:
אז יאללה.

ראיד עומד נבוך, נופר ממשיכה ללכת וראיד אחריה. הם הולכים זה לצד זה בשתיקה. היא מביטה במעיל הצבאי.

נופר:
חייל?

ראיד:
משוחרר.

נופר:
מזל טוב.

דממה. ראיד נעצר בפתחה של חנות כלבו זולה.

ראיד:
טוב, אז, ביי...

נופר:
ביי...

נופר ממשיכה ללכת, ראיד מהסס ואז,

ראיד:
לא אמרת איך קוראים לך.

נופר מפנה את ראשה מבלי לעצור.

נופר:
נינט.

ראיד מחייך ונופר ממשיכה ללכת ונעלמת מעבר לפינה.

13. חוץ – רחוב מחוץ לפיצוציה - צהרים

נופר מגיעה אל מחוץ לפיצוציה כשבפתחה עומד סליימן. הוא מבחין בה וניגש לפתח חנות סגורה הצמודה לפיצוציה, נופר נושקת לו וסליימן דוחה אותה בכעס.

נופר:

מה הסיפור שלך?

סליימן:

ס'אמק עליך, כמה זמן אני מחכה, איפה היית?

נופר:

אמרתי לך שאני לוקחת את אחותי לחוג, למה
מה קרה?

סליימן לא עונה לה.

נופר:

קרה משהו?

סליימן:

הייתי צריך להעביר זמן...

נופר:

נו?

סליימן:

אז נכנסתי לדימה...

נופר:

אה...

דממה.

נופר: (המשך)

מה, הפסדת הרבה?

סליימן:

נראה לך הפסדתי?

נופר:

מנייק, מה אתה מסתלבט עלי ככה... ואני עוד
דואגת לך...

סליימן:

פעם הבאה תבואי כשאת אומרת.

נופר:

הבאת לי?

סליימן מביט בה בחוסר הבנה.

נופר:

עוד פעם שכחת? הפלאפון...

סליימן:

יאללה את, יושבת לי על הצוואר כמו איזה...

נופר:

אז זה הקטע...

סליימן:

כן זה הקטע, למה מה...

נופר:

בסדר, קלטתי אותך.

סליימן:

עכשיו את משחקת אותה.

נופר:

טוב, אז למה קראת לי? סתם הלך לי כסף על אוטובוס.

סליימן:

חשבתי את פה בגלל אחותך.

נופר פונה ללכת וסליימן תופס בשרוולה.

סליימן:

אל תשחקי איתי עכשיו.

נופר:

מי משחק. הבטחת משהו, לא מתאים לך לקיים, חלאס, נגמר, הבנתי. אין כעס.

דממה. סליימן מוציא שטר מהכיס ונותן לה.

סליימן:

על האוטובוס... תבואי בערב?

נופר:

נראה... יאללה ביי.

נופר וסליימן מתנשקים. ראיד מגיע מעבר לפינה ומרחוק מבחין בשניהם. הוא נעצר מאחורי רכב חונה בצד השני של הרחוב. נופר נפרדת מראיד והולכת. סליימן עוקב אחריה במבטו עד שהיא נעלמת. ראיד מתחיל ללכת לקראתו כשלפתע ניגשים לסליימן שני גברים זרים שיצאו מהפיצוציה. האחד **בריון** בשנות העשרים ואתו גבר כבן 30, **ויקטור**. הבריון מסמן לסליימן להיכנס לפתחה של חנות סגורה.

ויקטור:

איפה אתה, לא רואים אותך?

סליימן:

וואללה, עבודה, כאלה.

ראיד מתקרב וסליימן מסמן לו לא להתערב. ראיד נעצר. ויקטור מתבונן בראיד ואח"כ בסליימן.

סליימן: (המשך)

הנה, מדברים לא. מה, חשבת אני אברח?

ויקטור:

חס וחלילה, לאן? למדבר?

ויקטור לוגם מבקבוק מים מינרלים.

סליימן:

חלאס לדאוג, נסתדר. הכי גרוע אני נותן לך את הטנדר...

ויקטור מניד בראשו והבריון נותן לו אגרוף בצלעות שמקפל אותו. ראיד מתקרב, הבריון נעמד מולו וסליימן שוב מסמן לו לעצור.

ויקטור:

ארבעים אלף שקל בלי קשר לטנדר. אמרת אתה צריך לעבוד אז השארתי לך את העגלה שלך...

סליימן:

למה עגלה?...

ויקטור:

שבועיים יא זלאמה. ודירבלאק אם אני שומע שאתה שורף את הכסף שלי במכונות...

ויקטור והגבר נכנסים לפיצוציה, משאירים את סליימן שעון על הקיר. ראיד וסליימן הולכים בדממה לטנדר, ונכנסים פנימה. סליימן נושם עמוק ומשפשף את צדו.

ראיד:

אם אתה צריך עזרה, משהו, אז תגיד לי, כן?

סליימן:

ממה, מהמשכורת של הצבא?

סליימן מניע ויוצא לדרך.

14. פנים - טנדר של סליימן – אחר צהריים מאוחר

ראיד מוריד את המעיל הצבאי בכניסה לכפר. מהחלון הקדמי הם רואים חבורת ילדים שמשחקים כדורגל על שביל העפר. סליימן לא מאט.

ראיד:

תזהר, תזהר... משוגע...

15. חוץ – שביל עפר בכניסה לכפר של ראיד – אחר צהרים מאוחר

הילדים מפנים את הדרך וסליימן כמעט דורס את האחרון שעצר להרים את הכדור. ילד זורק אבן שפוגעת בטנדר. סליימן בולם בפראות, לוחץ על הגז ונוסע רברס לכיוונם במהירות. הילדים נפוצים לכל עבר, סליימן בולם וממשיך בנסיעה.

ילדים: (ערבית)

משוגע!

גיבור על ילדים!

חכה, חכה!

16. חוץ – מחוץ לבית של ראיד – אחר צהרים מאוחר

הטנדר עוצר מחוץ לסככת האירוח (שיג) הצמודה לבית של ראיד. אל הטנדר רצים שני ילדים כבני 12 ו 10. (הדיאלוג בערבית)

ילד א':

ראיד! ראיד בא! אימא!

ראיד מחבק את הילדים ונותן להם את הצעצועים שקנה. סליימן נשאר בתוך האוטו. ראיד פונה אליו.

סליימן:

איך אלה גדלו, גברים כבר... יאללה אחי, אני זז לפני שיהיה פה בלאגן.

ראיד:

אתה בא בערב?

מהבית יוצאת אישה עטוית כיסוי ראש, כבת 50, איבתיסאם.

סליימן:

נראה כבר, יאללה, לך, לך.

סליימן יוצא בגלגול צמיגים על עפר. ראיד מסתובב ומבחין באיבתיסאם. הוא ניגש אליה ומחבק אותה חיבוק ארוך.

איבתיסאם:

מזל טוב, בשעה טובה.

17. חוץ – הכפר של ראיד – ערב מוקדם

ראיד הולך בשבילי הכפר הבוציים, עוטף את צווארו בכאפייה כנגד הרוח. הוא עובר ליד דיר כבשים ומגיע אל בית. בחוץ נמצאים שני גברים, וואליד, כבן 55, מרתק כבשה לאדמה, חסיין, בן 60, מזוקן, לבוש חולצה לבנה

הבולטת מתחת לז'קט שחור ועטוי כפייה לבנה מתכופף עם סכין בידו האחת כשבידו השנייה הוא מושך את ראשה של הכבשה וחושף את צווארה. הוא ממלמל תפילה ובתנועה מיומנת פוער חתך בגרונה. הכבשה מפרפרת, קול חרחור ופעפוע נשמע, ולאחר מספר שניות התנגדותה פוסקת. וואליד לוקח את הסכין וממשיך לבצע חיתוך ארוך בבטנה, הוא מרוקן את איבריה הפנימיים. חסיין שם לב לראיד, פניו מאירות והוא ניגש אליו. ראיד מושיט לו את ידו אבל חסיין מחבק אותו.

ראיד:

חאג' חסיין.

חסיין:

מה שלומך?

ראיד:

תודה לאל.

אל שלושתם מתקרב בחור כבן 26, עלי, פניו מזוקנות והוא מחזיק מגש גדול וסמרטוטים, כשהוא רואה את ראיד פניו מאירות. עלי וראיד מתחבקים. וואליד מנגב את הסכין בסמרטוט שלקח מעלי ומביט בראיד.

וואליד:

אמרת שתבוא מוקדם.

ראיד:

סליימן היה צריך לעצור בבאר שבע.

משתררת דממה.

חסיין:

התפילה מתחילה עוד מעט... ברוך הבא חביבי.

חסיין פונה ללכת לכיוון מבנה פח צבוע לבן עם רמקול גדול על הגג. וואליד נותן לעלי את הסכין והסמרטוט ופונה ללכת.

וואליד:

תגמור פה שאימא שלכם תוכל להתחיל לעבוד.

הוא משתהה מול ראיד, לוחץ על כתפו בחיבה. והולך בעקבות חסיין לכיוון המסגד. עלי תולה את הכבש על אנקול ובתנועות מיומנות פושט את עורו.

ראיד:

מה זה, אמרתי משהו לא בסדר?

עלי:

בן דוד שלך... יש דברים שאתה לא יודע על סליימן... זה לא רק הבלאגן עם המשטרה... מבייש את המשפחה. בשביל חסיין הוא מת.

דממה.

ראיד:
מזל טוב על הבית.

ראיד מצביע לכיוון בית שעומד לא רחוק.

עלי:
תודה.

ראיד:
יצא יפה.

עלי:
הילדים מרוצים, ראנייה, זה לא קל לגור עם
הזקנים...

דממה. ראיד מביט בכיוון הדיר.

ראיד:
מה עם העדר? עטווה עדיין יוצא אתם?

עלי:
עד סוף החודש.

ראיד:
מה קורה בסוף החודש?

עלי מביט בו בהפתעה.

עלי:
אבא לא אמר לך? מכרו אותם. לפני יומיים...
יוסף אבו כף בא לקחת אותם...

עלי מבחין בפניו הנפולות של ראיד.

עלי: (המשך)
חשבתי סיפרו לך... רק עטווה יצא אתם ואחרי
החורף הזה עוד פעם צריך ללכת אתם צפונה...
לאבא וחסין כבר אין כוח בשביל זה... גם היינו
צריכים את הכסף. בשביל הבית שלי, בשבילך...

ראיד:
אבל הוא ידע שאני משתחרר...

עלי:
הוא לא רצה שתחזור לעדר.

ראיד:
את הכל?

עלי נועץ את סכינו בכבש התלוי.

עלי:

חוץ מאת זה... ..

קולו של המואזין הקורא לתפילה נשמע. עלי מנגב את ידיו.

(עלי: המשך)

אני אגמור פה אחרי התפילה. יאללה...

עלי הולך לכיוון המסגד וראיד, שקוע במחשבות, מלווה אותו מרחק קצר.

עלי:

הרבה זמן יצאת אתם... .. אתה צריך למצוא
עבודה, לא לשחק עם חיות.

דרכיהם נפרדות ליד הדיר. עלי ממשיך ללכת, ראיד מרים קצת קש שנפל
מחוץ לגדר ומאכיל כמה כבשים. ממרחק, עלי עוצר, מסתובב ופועה בקול
רם. ראיד מחייך חיוך מאולץ. עלי ממשיך להתרחק.

18. חוץ – שיג של וואליד - לילה

מתוך השיג בוקעים קולות של דיבורים וצחוקים של מספר רב של אנשים.
ראיד מוציא ארגז בקבוקי שתייה מטנדר סוברו ישן והולך לכיוון השיג
כשמהבית יוצא וואליד.

וואליד:

ראיד. בוא רגע.

ראיד ניגש לוואליד. וואליד מושיט לראיד מעטפה חומה ועבה. ראיד מוריד
את בקבוקי השתייה מידיו ובמבט שואל לוקח את המעטפה. הוא מציץ
פנימה ומייד מרים את ראשו ומנדנד אותו לשלילה. וואליד דוחף את ידו.

(וואליד: המשך)

זה לא הרבה, אבל זה יספיק לעכשיו... .. גם לעלי
נתתי, בשביל הבית.

ראיד:

יש לי קצת מהמענק שחרור, אני יתחיל לעבוד...

וואליד:

תראה את עלי, איך בנה בית יפה, עוד מעט גם
אתה תצטרך... .. לפחות שהכסף מהעדר ילך
למשהו טוב...

ראיד משפיל מבט.

ראיד:

ידעת שאני משתחרר...

דממה.

וואליד:

ראיד, חלאס, חיכינו מספיק... אני ודוד שלך כבר
מבוגרים בשביל זה...

דממה.

וואליד: (המשך)
ראית שאבו רגייג פה... הביא אתו את מרים...
אתה יודע שהתחילה לעבוד עם עלי בביה"ס?...
ילדה טובה... יאללה, בוא, מחכים לך.

ראיד מרים את השתייה ושניהם נכנסים לשיג.

19. פנים – השיג של וואליד – לילה

תאורה פשוטה מאירה את חלל השיג. במרכזו, על גחלים לוחשות,
מתבשלים קנקני קפה ותה ובפתח מונחים שני מתקני מנגל עליהם
מתבשלים חלקי בשר. מסביב למדורה יושבים הגברים. נמצאים שם
חסיין, וואליד ועוד מספר גברים בגיל דומה וסועדים מצלחת גדולה עליה
חתיכות מבשר הכבש עם אורז וירקות. לידם יושבים הבנים, עלי, ראיד,
סליימן, סייד, עטווה ובשיר, האחים הצעירים בני 16 ו 17 בהתאמה. לא
רחוק מהם יושבים הילדים הקטנים עם מספר נשים וסועדים מצלחת
דומה. ביניהן יושבת צעירה כבת 19, מרים, ראשה מכוסה. מדי פעם
מרים מגניבה מבט בוחן בראיד. איבתיסאם משגיחה על המתרחש
ומגישה. בליל של דיבורים ממלא את חלל השיג. (הדיאלוג בערבית)

אורח א':

...מכר אותו, בטח, ממזמן. היה יקר להחזיק.

וואליד:

גם החלקים יקרים, לא שווה להחזיק.

אורח א':

לא שווה.

חסיין:

לקסטינה שמעתי שהוא רוצה ללכת. אין גשם
השנה, רק קר.

אורח א':

כל שנה הוא עולה לשם, יש לו סידור עם
המושבים.

חסיין:

לך תדע מה יהיה שנה הבאה.

וואליד:

אומרים שהצבא ייקח עוד שטח ליד ביר הדאג'.

חסיין:

מאיפה ייקחו עוד שטח, אה ראיד?

ראיד:

מאיפה אני יודע...

אורח א':

אבו עפאש עבד אצלם שמה, שמעתי הצבא בנה
עיר שלמה רק בשביל אימונים, עם מסגד והכל.

אורח ב':

מסגד אחד? יותר...

עלי:

טוב, הממשלה הבטיחו שיבנו עיר ערבית
חדשה.

כולם צוחקים. סליימן לוחש משהו לראיד.

חסיין:

אם יש משהו להגיד אנחנו אומרים לפני כולם.

סליימן:

ככה זה כשמתחננים... במקום לקחת וזהו.

וואליד:

ואתה היית לוקח, אה?

סליימן:

אני לא הייתי מתחנן ומחכה לאישורים. ובשביל
מה? בשביל קצת עשב?

איש א':

וכשיבואו לקחת את העדר מה תעשה?

סליימן:

קודם כל אני לא מחזיק עדר. מה אני צריך את
זה, כבשים, גמלים, אבל אם היו באים לקחת לי,
אז אני לא...

עלי:

סליימן מגזים, אבל צריך לדעת לעמוד על
שלנו...

וואליד:

עלי...

עלי:

צריך שיידעו שלא כל דבר שהממשלה עושים
אנחנו מקבלים כמו...

וואליד:

עלי, חלאס.

ראיד קם ויוצא החוצה.

20. חוץ – מחוץ לשיג של וואליד - לילה

ראיד מתרחק קצת מהשיג, מהדק את הכפייה סביב צווארו ומדליק סיגריה. הצלילים מהשיג נשמעים כבליל קולות.

21. פנים – שיג של וואליד - לילה

חסיין:

זה מה שאתה מלמד את הילדים בבית ספר?
חושבים גמרתם תיכון זהו. מה אתה יודע? יש
לך כבשים? עזים?

עלי:

אני יודע ש...

וואליד:

עלי! חלאס...

שוב משתררת דממה ורק הרדיו ממשיך לנגן.

סליימן:

לפחות אנחנו עובדים במה שאנחנו רוצים
בשביל הכסף, לא כמו עבדים...

חסיין, זועם, לרגע נראה שהוא לא מוצא את המילים מרוב כעס.

חסיין:

ומאיפה הכסף הזה?! אה?...

וואליד מניח על חסיין יד, מביט בסליימן, מסמן לו לצאת בעיניו. סליימן
נועל את נעליו.

חסיין: (המשך)

גבר נמדד באשה שלו, בבית שלו, בחיות שלו...
אתם רק מדברים.

מלותיו נשארות תלויות באוויר. דממה. סליימן נעמד ומתכוון לצאת כשהוא
נמלך בדעתו, מביט בחסיין,

סליימן:

אנחנו רק מדברים? על איזה בית אתה מדבר,
החורבה של אימא שלי? איפה הכבוד לאישה
שלך? לאן הלך העדר?...

וואליד:

סליימן! די, מספיק דיברת...

סליימן יוצא החוצה.

וואליד: (המשך)

(לחסיין) די, נגמר.

22. חוץ – מחוץ לשיג של וואליד – לילה

סליימן ניגש לראיד ומוציא סיגריה. ידיו רועדות וראיד מדליק לו את הסיגריה. הם עומדים ומשקיפים על האורות הרחוקים של באר שבע, של הכלא הקרוב יותר, האורות המעומעמים של הכפר. שותקים. (הדיאלוג בערבית)

סליימן:

חמודה, מרים...

ראיד:

מה יהיה אתך, אה? לא יכול לסתום את הפה?

דממה. ראיד מצביע לכיוון החשיכה.

ראיד:

על הגבעה מימין, מעל הכביש, שמה תכנתי להרים את האוהל... יכול להיות אחלה מקום...

סליימן:

(צוחק) העיקר סגרת עם משה על העזים...

ראיד:

לא מפריע לך שככה מכרו? שבע שנים יצאנו אתם...

סליימן:

ס'אוחתו, וטוב שנגמר...

ראיד:

נתן לי כסף.

סליימן:

מי?

ראיד:

אבא שלי, מהמכירה.

סליימן:

וואללה... אז אתה מסודר.

דממה.

ראיד:

במקום למכור כבש, כבש, בשוק, היינו עושים פה אירוח בדואי, פיתות, לבנה, אנשים היו מזמינים מקום מראש, באים לאכול כבש טוב... מקום כזה, ביציאה מבאר שבע, על הדרך לאילת, מי לא היה עוצר?

סליימן:
איזה עוצר, מי עוצר...

שוב משתרר שקט. סייד יוצא מהשיג ומצטרף אליהם.

סייד:
יאללה בוא נתחפף מפה, הבנות מחכות.

סייד מחבק את ראיד.

סייד: (המשך)
מזל טוב, אחי.

סייד הולך לטנדר.

סליימן:
שכח מזה. לפחות קיבלת כסף. תראה אותי,
שבע שנים יצאתי עם הכבשים האלה, שקל לא
קיבלתי...

סליימן מחייך חיוך מריר, זורק את הסיגריה, נכנס לרכב עם סייד ונוסע.
ראיד מכבה סיגריה ונכנס לשיג.

23. חוץ – רחוב בשכונה בבאר שבע – לילה

רכב נעצר ברחוב מוזנח. מתוכו יוצא ראיד, הוא פונה אל הנהג,

ראיד: (ערבית)
תודה, להתראות.

הרכב נוסע, ראיד נכנס לבניין. פנס מאיר את חדר המדרגות באור חלש,
ראיד עולה במדרגות ומגיע לדלת מאחריה בוקעים קולות.

24. פנים – דירה של סליימן בבאר שבע - לילה

ראיד דוחף את הדלת לכדי סדק ומביט פנימה. הדירה קטנה ונטולת
ריהוט למעט שטיחים וכריות על הרצפה, ארגז חלב שמתפקד כשולחן
קטן ועליו כוסות, בקבוק וודקה ובאנג. סליימן וסייד יושבים, מבטיהם
נעוצים במרכז החדר שם רוקדות נופר ונערה נוספת בת גילה, לינה,
לצלילי מוזיקת היפ-הופ הבוקעת מתוך טלפון נייד בידה של נופר. נופר
רואה את ראיד, נבהלת ומפסיקה לרקוד, סליימן מבחין בו.

סליימן: (ערבית)
ראיד! בוא, בוא כנס.

סליימן ניגש אליו. ראיד מניד בראשו לכיוון הבנות כשסליימן מוליך אותו
אל השטיחים. ראיד חולץ נעליו ומתיישב. נופר עוקבת אחריו במבטה.

סליימן:

תכירו, אח שלי, האזרח ראיד.

לינה:

לא אמרתם שהוא כזה חתיך.

סליימן:

לא סתם חתיך, חתיך עם תוכניות גדולות.
(לראיד בערבית) מה קרה שהחלטת לבוא? לא
יכול בלעדי...)

ראיד: (ערבית)

עייש הביא אותי.

נופר:

יאללה, יאללה, מה התחלתם עם הערבית?

סליימן: (ערבית)

חמודה, אה?

המוזיקה מהטלפון פוסקת.

לינה:

למה, למה להפסיק, זה קטע טוב...

נופר:

זה המכשיר המזדיין הזה. רמי תעשה משהו...

סליימן לוקח את המכשיר ומנסה לסדר אותו בזמן שנופר מחבקת אותו
מאחור ומגניבה מבטים לכיוון ראיד.

נופר: (המשך)

העיקר הבטחת לי חדש.

סליימן:

שלינה תשים משלה.

נופר:

גם שלה על הפנים... אמיר הקמצן הזה.

סייד:

מה את רוצה ממני, סבבה של טלפון, לא ככה
לינה?

ראיד: (ערבית)

יש לה פה יותר מלוכלך מהרצפה פה.

סליימן וסייד צוחקים.

נופר:

מה הוא אמר? מה, נו...

סליימן:

יאללה קחי, מה אני, עובד בפלאפון... (ערבית)
בוא אחי, נסדר לך את הראש.

סליימן מסדר את הבאנג. לינה מתיישבת ליד סייד ומניחה עליו יד בחצי
חיבוק משועמם כשהיא שותה בידה השנייה.

נופר:

כבר עוד אחד? מסטולים.

סליימן:

סתם זאת מדברת, תאמין לי, פעם ראשונה
השבוע.

נופר:

בטח, רק יום ראשון.

כולם צוחקים. ראיד שואף מהבאנג, מחזיק את העשן ונושף לאט.

סליימן:

שלחנו אותו לצבא, הוא לא נגע בזה, עכשיו
תראה אותו.

ראיד מחייך. סייד מזדקף ולוקח את ידה של לינה,

סייד:

בואי, בואי.

לינה קמה אחריו והם נעלמים בתוך החדר. נופר מתעסקת בטלפון שלה
ומסתכלת על ראיד וסליימן ששעונים על כריות, דוממים.

נופר:

אז מה, מה זה התוכניות שדיברתם?

סליימן:

מה זה?

נופר:

ממקודם נו, אמרת יש לו תוכניות גדולות.

סליימן:

(מצחקק) אה...

נופר:

מה מצחקק? תגיד כבר.

סליימן:

שהוא יגיד לך.

ראיד לא מגיב.

נופר:

נו מה הסיפור שלכם, מה זה סוד?

סליימן:

אח שלי פה, כמו שאת רואה אותו, רצה לקחת את העדר של המשפחה, לקנות עוד עזים, ולפתוח מסעדה על הכביש לאילת.

נופר:

מה אתה, צוחק עלי?

סליימן:

למה צוחק? נו תגיד לה כבר...

נופר:

דבר נו, מה נהיית דג.

ראיד:

חשבתי להקים עסק, ככה, עם העדר. לעשות גבינות, פיתות, אירוח בדואי אמיתי...

סליימן:

רק שאבא שלו לא ידע מזה.

נופר:

וואללה... לא רואים עליך.

ראיד:

מה?...

נופר:

לא יודעת, סתם נו...

סליימן:

(צוחק) אמרתי לך...

נופר:

חלאס להסתלבט, דווקא נשמע סבבה. מה, אתה מבין בזה? יודע להכין גבינות?

ראיד:

אימא שלי הייתה עוזרת, בהתחלה בקטן, אוהל, קפה, תה, פיתות, אחר כך נראה.

נופר:

נשמע אחלה.

סליימן:

לא יודעת כלום את...

נופר:

למה הדיבור הזה?

סליימן:

אמרתי לך היה כבשים, עכשיו אין.

ראיד:

אבא שלי מכר את העדר, סוף החודש באים לקחת אותם.

נופר:

וואללה... מה ולא אמרת לו שהיו לך תוכניות עליהם?

סליימן:

ואם היה אומר?

דממה. נופר מעכלת את המידע החדש.

נופר:

ומה אם תתחיל בקטנה ככה, רק עם חנות? אנשים יבואו, תעשה כסף, בסוף הוא יבין.

ראיד:

חבר שלך לא חושב ככה.

נופר:

עזוב אותו זה, מה הוא מבין. אני יעזור לך, אני יכולה למלצר. אני גם מכינה אחלה חומוס...

סליימן:

מה הקשר חומוס, תגידי לי?

סליימן וראיד צוחקים. דממה. נופר מחזיקה את הטלפון שלה ביד.

נופר:

איזה באסה הטלפון הזה...

סליימן מסתכל עליה ומזדקף, שותה קצת מהכוס שמונחת לפניו וקם.

נופר:

לאן?

סליימן:

לאוטו.

נופר:

אני באה.

סליימן:

חכי פה, אני חוזר.

סליימן יוצא מהדירה. נופר מגניבה מבט לראיד, קולות חלופים של גניחות עולים מהחדר הסמוך.

נופר:

(ספק לעצמה) דווקא עכשיו צריך מוזיקה... רמי
אומר שזה מה זה משעמם לצאת עם הכבשים.

ראיד:

ככה הוא, מחפש אקשן...

נופר:

זה טוב תוכניות...

דממה. הקולות מהחדר ממשיכים.

נופר: (המשך)

איך זה שלא נפגשנו עד היום?

ראיד:

סגרתי ארבע שבועות עד השחרור, משם ישר
לבקו"ם.

דממה.

ראיד: (המשך)

אתם ככה, ביחד כבר הרבה זמן?

נופר:

חודש כמעט... קודם לינה פגשה את אמיר...

ראיד לא מבין למי היא מתכוונת.

נופר: (המשך)

אמיר נו. (מחווה בראשה לכיוון החדר) ואז יצאנו
איזה יום והוא הביא את רמי וזהו...

דממה.

נופר: (המשך)

אל תשים לב אליו, נשמע לי אחלה רעיון.

ראיד מביט בה ולא מבין על מה היא מדברת.

נופר:

נו החנות, הכבשים, נראה לי סבבה של רעיון...
אם אתה רוצה משהו, אבל כאילו, באמת רוצה
אותו, לך על זה. עד הסוף. לא משנה מה
אומרים...

דממה.

נופר: (המשך)

תסתכל על הגבות שלי... תסתכל נו...

הוא מסובב את ראשו, מביט בה תוהה.

נופר: (המשך)
כולם אומרים שיש לי גבות יפות...

דממה. ראיד מביט בה בהיסוס ולבסוף בריכוז.

נופר: (המשך)
בטח אתה חושב התחרפנה זאתי.

ראיד:
לא, מה פתאום...

שניהם צוחקים. משתררת דממה. סליימן חוזר לדירה כשהוא מסתיר משהו מאחורי גבו.

נופר:
איפה נעלמת? מה זה, מה יש לך שם?

היא קמה לקראתו וסליימן מושיט לה את השקית מתא הכפפות. נופר לוקחת את השקית ופותחת אותה.

נופר:
מה החבאת לי את זה... אני לא מאמינה! בול כמו של שגית.

היא מחבקת ומנשקת את סליימן ואז מוציאה מהשקית טלפון נייד. סייד ולינה יוצאים מהחדר.

נופר:
באימא שלך לינה, תראי מה רמי נתן לי.

סייד מביט בסליימן בזעם.

לינה:
וואו, כמו של שגית. (לסייד) רק ממך אני לא רואה כלום. העיקר הבטחת לי...

סייד:
אני יביא לך, באימא שלי.

נופר:
מה זה, את הולכת?

לינה:
מתה מעייפות, באה? אמיר לוקח.

סליימן:
ניקח אותך אחר כך.

לינה:
לא, אני צריכה ללכת.

סליימן:

(לראיד) יאללה בוא אחי אני יכין לך עוד קצת.

נופר:

(ללינה) עוד מוקדם.

סליימן מתחיל להכין את הבאנג שוב.

סייד:

רק אל תגמרו הכל עד שאני חוזר.

לינה:

(לנופר) ביי כפרה. ביי ראיד.

סייד יוצא ולינה נושקת לנופר, מנופפת לראיד ויוצאת. סליימן מדליק את הבאנג. נופר מתבוננת בהם יושבים.

נופר:

יאללה אתה... אני בחדר.

נופר נכנסת לחדר.

סליימן: (ערבית)

מה?

ראיד: (ערבית)

בסדר.

סליימן: (ערבית)

רק בסדר?...

סליימן שואף עמוק מהבאנג ואז קם.

סליימן: (ערבית, המשך)

יאללה אחי, תרגיש כמו בבית, עוד מעט סייד יחזור, אתה יכול לישון פה אם אתה רוצה.

סליימן פונה והולך לעבר הדלת. הוא מעיף מבט נוסף בראיד ששקוע על המזרן, בעולם משלו.

ראיד פוקח עיניים וסוקר את החדר, לרגע לא מבין איפה הוא. הסלון חשוך כשרק נורת ניאון בודדה מאירה את המטבח. הוא ניגש לכיור, שותה מים מהברז ומרטיב את פניו. ראיד ניגש לדלת החדר ודוחף אותה חרישית, פותח בה חרך צר. בתחילה הוא מתקשה לראות אבל לאחר מספר שניות הוא מבחין בפניה של נופר. היא שוכבת על גבה, סליימן שוכב, רגלו עליה, ראשו שקוע בצווארה. ראשה של נופר מופנה כלפי הדלת, היא פוקחת את עיניה ולרגע מבטיהם מצטלבים. ראיד משפיל עיניו, סוגר את הדלת בשקט ויוצא מהדירה.

25. חוץ – רחוב בשכונה בבאר שבע - לילה

ראיד יוצא מהבניין ומתחיל ללכת ברחוב החשוך.

26. פנים – הדירה של נופר – שחר

אל סלון של דירה קטנה, מרוהטת בפשטות נכנסת נופר. היא מתנהלת בשקט, מורידה מעיל, מניחה תיק, נכנסת למטבח, מדליקה את הקומקום ומתחילה לשטוף כלים. אל המטבח נכנס גבר כבן 50, יוסי, לבוש גופיית פלנל ומכנסי עבודה, שערו האפור מדובלל וזקנו בן מספר ימים. דממה. יוסי מכניס שתי פרוסות לתוך טוסטר.

נופר:

עובד בוקר היום?

יוסי, שקוע במעשיו, לא עונה.

יוסי:

אדווה אמרה לי משהו על הרשמה?

נופר:

תחרות כשרונות, בסוף החודש. צריך להירשם... זה עולה כסף...

דממה.

יוסי:

יש בגדים נקיים?

נופר:

בסל, במרפסת...

יוסי יוצא מהמטבח. נופר מוציאה את הטלפון הנייד ומביטה בו, הטוסטים מוכנים והיא מניחה את הטלפון על השיש, מוציאה את הטוסטים ומורחת עליהם מרגרינה וריבה. קולות מים זורמים מעורבים בשיעול עולים מהאמבטיה. נופר מניחה על השולחן את כוס הקפה השחור וצלחת עם טוסטים. ממול היא מניחה את הספל שלה ומתיישבת. יוסי חוזר לבוש בגדי עבודה של מוסכניק. מעל השולחן תלוי שעון קיר עם כיתוב שמודה ליוסף ביטון על 15 שנות שירות במוסך של חברת התחבורה הציבורית של באר שבע. יוסי בודק את השעון מול שעון היד שלו ומתקן את השעה ואז הוא מתיישב ומתחיל לאכול ולשתות בדממה. יוסי מדליק סיגריה, נופר מוציאה סיגריה מהקופסא שלו ומדליקה לעצמה. יוסי מתבונן בה. נופר שמה לב לטלפון שנשאר על השיש ומביטה בו בחשש.

יוסי:

נגמרו הגופיות. אני צריך למחר...

משתררת דממה. נופר קמה וניגשת לשיש, נעמדת עם הפנים ליוסי ומחליקה את הטלפון לכיס האחורי. יוסי קם וזורק את הסיגריה בכיור.

יוסי: (המשך)

המורה של אדווה התקשרה, דברי אתה, תראי
מה צריך. אם זה עוד פעם 300 שקל, תגידי היא
לא באה.

נופר:

זה בחודש הבא, תכניס לסידור עבודה?

יוסי:

מה זה?

נופר:

התחרות.

יוסי:

נראה.

הוא הולך לכיוון הדלת, לובש מעיל וחובש כובע צמר.

יוסי:

פעם אחרונה שאת מעשנת את הסיגריות שלי.

יוסי יוצא מהבית. נופר מפנה את השולחן.

27. פנים – אמבטיה בדירה של נופר – לילה

נופר עטופה במגבת מתבוננת במראה, עושה גבות, בוחנת את פניה. על
המדף מול המראה מונח הטלפון. נופר ניגשת לסל כביסה, מקפלת מספר
גופיות, מרימה אותן, לוקחת את הטלפון ויוצאת מהאמבטיה.

28. פנים – חדר של נופר ואדווה – שחר

נופר מסיימת ללבוש גופיה ארוכה ותחתונים, נכנסת למיטה ומניחה את
הטלפון על השולחן לידה. בחדר השינה שתי מיטות שבאחת מהן שוכבת
ילדה בת 12, אדווה. קירות החדר מעוטרים בתמונות של זמרות
וסלבריטאים, כוכבי קולנוע ודוגמניות.

אדווה:

מה זה, טלפון חדש?

נופר: (לוחשת)

לכי לישון.

אדווה:

מאיפה לך?

נופר:

רמי.

אדווה:

החייל?

נופר:
כבר לא. השתחרר היום. הייתה מסיבה.
אדווה:
תראי.

נופר מתיישבת על המיטה ומראה לאדווה את הטלפון.

אדווה:
איזה יפה, לא שוקל.
נופר:
היה תמונה של זהבית פסי בעיתון עם בול כזה.
תביאי. יאללה לכי לישון.

נופר מניחה את הטלפון, נשכבת ומתכסה.

אדווה:
דיברת עם אבא?
נופר:
אמרתי לך שאני ידבר.
אדווה:
ומה הוא אמר?
נופר:
נראה לך הוא לא יבוא.

אדווה מתיישבת במיטה בשמחה.

אדווה:
אפילו שזה בבוקר?
נופר:
אמרתי לו שישים את זה בסידור.
אדווה:
והכסף?

נופר:
אני ידבר אתו. חלאס, מה את דואגת.
אדווה:
איזה פחד.

נופר:
די כבר את, משחקת לי אותה. יש לך קול
מדהים.

אדווה חוזרת לשכב.

אדווה:

איך זה שלא ראינו את חבר שלך עוד?

נופר:

רק עכשיו השתחרר. ועוד גר בדימונה.

אדווה:

תתחתני אתו בסוף?

נופר:

לא מספיק יש לי אותך על הראש. יאללה לכי לישון אני מתה מעייפות.

נופר מפנה את גבה.

29. פנים – בית של ראיד – בוקר

ראיד שוכב מכורבל בשמיכה על מזרון בודד בחדר גדול ללא כל ריהוט מלבד טלוויזיה ושטיחים עם כריות, ערימת מזרנים מונחים בצד. על הקיר תלוי שעון, בולט בבדידותו, עליו כתובת שמודה לוואליד אל קרינאווי, על שרות מסור כנהג בחברת התחבורה הציבורית של באר שבע. קרני שמש חודרות מבעד לתריסים. איבתיסאם סיימה לערום את המזרנים ומתחילה לטאטא את הרצפה. ראיד מציץ מבעד לשמיכה. (הדיאלוג בערבית)

איבתיסאם:

אבא השאיר לך את האוטו. הוא מחכה בעבודה.

ראיד מתיישב ומשפשף את פניו, הוא יוצא לאיטו מהשמיכה, מושך אליו את הסוודר ולובש אותו.

איבתיסאם: (המשך)

מתי חזרת?

הוא יוצא מהחדר.

30. חוץ – חצר הבית – יום

ראיד עומד ליד כוור, שוטף פנים ומצחצח שיניים. איבתיסאם יוצאת אליו.

איבתיסאם: (המשך)

אתה כבר לא מכיר את הבן דוד שלך... אנשים יתחילו לדבר...

ראיד:

שידברו.

איבתיסאם:

ראית את מרים אתמול?

ראיד לא עונה.

איבתיסאם: (המשך)

נעשתה יפה, לא? עלי אמר לך שהתחילה
לעבוד בביה"ס? ... גמרה אוניברסיטה ישר
מצאה עבודה.

הוא שם ג'ל בשיער ומעצב אותו ביסודיות, תוך כדי, נגמרים המים. הוא
מביט באיבתיסאם,

איבתיסאם: (המשך)
חסיין הלך להביא את הטרקטור.

ראיד נכנס הביתה.

31. חוץ – שבילי הכפר - יום

ראיד הולך לכיוון הטנדר. שבילי הכפר ריקים למעט שלושה ילדים בגילאי
4-5 שמשחקים עם כדור מפונצ'ר. הכדור מתגלגל לכיוונו של ראיד, הוא
מקפיץ אותו כמה פעמים על הרגל. (הדיאלוג בערבית)

ילדים:

ראיד! אליי, אליי!

הוא בועט לכיוון הילד שעומד בשער המאולתר, הכדור פוגע לילד בפנים,
הילד, כבן 5, מחזיק את פניו בידי, עוצר את בכיו. ראיד ממחר אליו.

ראיד:

תראה לי, תראה...

אחד הילדים לוקח את הכדור, ראיד לוקח אותו בחזרה ומגיש אותו לילד.

ראיד:

עכשיו תורך.

הילד מהסס, מנגב את הדמעות.

ראיד: (המשך)

נו, קדימה, אל תפחד ... נו...

ראיד נעמד בין קורות השער המאולתר בתנוחה של שוער. הילד מכין את
הכדור, לוקח תנופה, רץ ובעט היישר לידי של ראיד. ראיד מעמיד פנים
כאילו הכדור פגע לו במפשעה, מתקפל ונשכב על האדמה, ידיו פשוטות
לצדדים ללא תנועה. הילדים ניגשים אליו בהיסוס ונעמדים מעליו. בתנועה
פתאומית ראיד מתיישב תוך השמעת שאגה רועמת, הילדים נבהלים
וצוחקים.

ראיד:

מה זה הבעיטה החזקה הזו, הרגת אותי.

ילדים:

עכשיו אני!

אני!
אני רוצה!

ראיד:
חלאס.

טרקטור מגיע בנסיעה איטית גורר אחריו מיכל מים. הנהג נעצר ליד ראיד.

נהג:
אהלן ראיד, מה שלומך?

ראיד:
תודה לאל. חסיין שלח אותך?

נהג:
כן. אתם צריכים?

ראיד:
עכשיו נגמר.

הנהג ממשיך בנסיעה ונעצר ליד הבית של ראיד. ראיד נכנס לטנדר סוברו ישן וחבוט, מניע ונוסע.

32. חוץ – יער להב – יום

וואליד וראיד הולכים בלב חורש אורנים שליו, רק קול פסיעותיהם וציוץ הציפורים נשמע. וואליד לבוש בגדי עבודה, על גבו הוא נושא מיכל ריסוס, מסכה מונחת על צווארו והם מתקדמים לכיוון ג'יפ של הקק"ל שחונה על שביל בלב החורש. כשהם מגיעים לרכב, וואליד מוריד את המכל הכבד מגבו ומדליק סיגריה. בתוך הג'יפ יושב גבר, פרץ, כבן 45, והוא מדבר בטלפון. תוך כדי הוא לוחץ את ידו של וואליד דרך החלון.

פרץ:
(לטלפון) תחזור אליי. (לוואליד) אהלן, כיף אל חלאק יא חביבי? צריך משהו?

וואליד:
תודה לאל, הכל בסדר. זה ראיד.

פרץ:
ראיד! יא אללה, איך גדל זה, אני זוכר אותו עוד כשהיה בש"ש. (לראיד) יודע מה זה בש"ש? בבטן של אימא שלך. אבא שלך, אל תראה אותו ככה, הנהג הכי טוב במטרודן.

וואליד:
השתחרר עכשיו מהצבא...

פרץ:
מברוק, מברוק, איפה היית בסיום, גשש?

ראיד:

במדברי.

פרץ:

וואללה, מברוק.

וואליד:

אמרת שתנסה לראות מה אפשר לעשות.

פרץ:

כן, כן, בטח, בטח...

וואליד:

הוא יכול כל דבר, יש לו גם רשיון ג'...

פרץ:

עזוב אותך, וואליד, הכל קבלן היום, הצעירים
עובדים בחוזים על הפנים... וואללה איך גדל
הילד, אתה יודע הייתי בחפלה שנולדת. איזה
אוכל... אני יגיד לך מה...

פרץ כותב משהו על פיסת נייר שהוא מצא ברכב.

פרץ: (המשך)

זה המספר של ארנון מהקבלן, תגיד לו פרץ
שלח אותך. אם יתפנה כאן משהו אני יודיע
לך... תרים אליו טלפון, ארנון, בחור טוב...

הטלפון של פרץ מצלצל והוא עונה לו, מניע את הג'יפ ונוסע מהמקום,
משאיר את וואליד וראיד לבדם בדממה. וואליד מרים את מיכל חומר
הריסוס והם פונים והולכים לכיוון שבאו ממנו. (הדיאלוג בערבית)

וואליד:

אל תיתן לסליימן לשובב לך את הראש עם
הכסף שלו...

ראיד:

סליימן לא קשור לזה.

וואליד:

אתה לא גמרת תיכון כמו עלי, אז עכשיו את כל
הכסף שלך תזרוק...

ראיד:

לא כולם יכולים ללמוד...

רק קול צעדיהם נשמע בדממה שמסביב.

וואליד:

מה אני יגיד לך... אתה יכול להרים אוהל על
הכביש, למכור פיתות, לבנה, אתה כבר גבר,

אני לא יכול לעצור אותך... אבל עדר... לא
בשביל זה נתתי לך כסף... העדר הלך, נגמר...

הם מגיעים למקום בו חונה הסוברו.

ראיד:

יש לך איך לחזור הביתה?

וואליד:

אני יהיה בסדר.

ראיד נכנס פנימה ומניע את הטנדר. הוא יוצא לדרך, נוסע בשביל העפר
בינות לעצים, מותיר את וואליד עומד, מביט בטנדר המתרחק.

33. פנים – סוברו של וואליד – אחר צהריים

ראיד נוהג את הטנדר בשבילי כפר בדואי, כשעל פניו חולפת שיירה של
רכבי משטרה ושני טרקטורים. מרחוק הוא רואה התקהלות של תושבים
שמפנים חפצים מחוץ להריסות של בית. הטנדר נעצר מחוץ לבית גדול,
ראיד מדומם את המנוע ומביט מהחלון הקדמי. הוא משפיל את מבטו אל
המעטפה שוואליד נתן לו בלילה לפני. ראיד מוציא חבילת שטרות
מהמעטפה, מכניס אותם לתא הכפפות ויוצא מהטנדר.

34. חוץ – שיג של יוסוף אבו כף – אחר צהריים

בתוך השיג, זה מול זה יושבים ראיד ויוסוף, גבר כבן 50,

יוסוף:

רק לפני שבוע סגרנו. אני מחכה ליוסוף החודש,
לקחת אותם למרעה, עכשיו אתה בא ואומר לי
שאתה רוצה אותם ועוד באותו כסף?

ראיד לא עונה. הוא מוציא את הכסף ומניח אותו על הרצפה מול יוסוף.

ראיד:

השאר בסוף החודש, מתי שהיית צריך לקחת
אותם.

יוסוף:

ואם לא?

ראיד לא עונה. יוסוף קם ומסמן לראיד לבוא אחריו. ראיד לוקח את
המעטפה, קם ושניהם יוצאים החוצה.

35. חוץ – דיר כבשים של יוסוף - צהריים

ראיד הולך אחרי יוסוף לכיוון הדיר. זוהי מכלאה גדולה עם כמות גדולה
של כבשים ועזים, שניהם נעמדים ליד הגדר.

יוסף:

הזמנתי שתי משאיות שיעשו נגלות וייקחו אותם
ליד נתיבות. לקיץ. רק זה עולה חמש אלף שקל
וזה יותר זול מלקנות אוכל...

ראיד מלטף גדי שניגש אליו מעבר לגדר. יוסף מתבונן בו.

יוסף: (המשך)

עד סוף החודש, אם אתה לא מביא את השאר,
אני שולח את המשאית לאסוף אותם.

יוסף מגיש את ידו, ראיד נותן לו את המעטפה, הם לוחצים ידיים.

ראיד:

חאג' חסיין ואבא שלי לא יודעים מזה...

יוסף:

ומה תעשה בסוף החודש?...

יוסף הולך לכיוון הג'יפ. הגדי מלקק לראיד את אצבעותיו. ראיד מחייך.

36. חוץ – מחנה עבודה של מע"צ - לילה

בשטח פתוח באמצע שום מקום חונים מספר כלי עבודה, טרקטורים,
משאיות וכדומה. המקום מואר בתאורה דלה. מחוץ לצריף עץ ארעי
בוערת אש בתוך חבית לידה עומד ראיד, מביט באורות של כלי רכב
שמטלטל במרחק.

36א. פנים – טנדר של סליימן - לילה

סליימן ונופר יושבים ברכב, נופר נוהגת וסליימן יושב לידה. הרכב מטלטל
וניכר שנופר לא לגמרי מכירה את הרכב אבל עדיין נוהגת בבטחון.

סליימן:

לאט, לאט... עצרי, עצרי רגע!

נופר:

מה, מה! חלאס כבר אתה, רק מפריע.

סליימן:

וואללה את, לא צריכה לעלות על כל סלע שאת
רואה בדרך...

נופר:

די לחפור, תן לנהוג... סלע עלייק...

נופר לוחצת על דוושת הגז בכבדות, סליימן זורק את מוט ההילוכים לסרק.
המנוע צורח.

סליימן:

רגע! אמרתי... ס'אוחתכ... עכשיו תקשיבי. לא
לוחצים כאילו, אנא ערף... לאט, בעדינות, את
לא נהגת שודים.

נופר צוחקת.

סליימן: (המשך)
אמרתי לך זה לא יילך, את בחורה, לא מבינה.

נופר:

תזהר, תזהר אתה. בחורה עלייק. זה לא
אשמתי שהבאת אותי להנה, מלא אבנים על
הדרך. איפה אנחנו בכלל? אמרת הולכים
לראיד.

סליימן:

רואה את המדורה שם? זה ראיד. עכשיו קחי
אותנו לשם.

נופר:

אבל בלי צעקות. מוציא לי את כל החשק.

סליימן:

אני לא מדבר.

נופר לוחצת על דוושת הגז, לאט בעדינות, אלא שהרכב לא זז. היא
נלחצת ומגבירה את הלחיצה והמנוע מגיב בצרחה. סליימן צוחק.

נופר:

מה יש לאוטו הזה? ... מה אתה צוחק, נו דבר,
נראה לי נתקענו... דבר כבר...

סליימן, עדיין צוחק, מחבק את נופר ומנשק אותה בחיבה. סליימן מכניס
את הרכב להילוך והרכב קופץ ממקומו, מבהיל את נופר.

נופר:

אמאלה! ... איזה מפגרת... עכשיו תן לנהוג
בשקט.

נופר דוחפת אותו מעליה ומתרכזת בנהיגה.

36ב. חוץ – מחנה כלי עבודה של מע"צ - לילה

הטנדר של סליימן, מגיע לראיד במהירות, הוא נסוג בחשש, הטנדר פוגע
בחבית, מפיל אותה ונעצר. נופר יושבת ליד ההגה, מתפקעת מצחוק
וסליימן יוצא עצבני לבדוק את הפגוש.

סליימן:

מה מצחיק, מה?! תראי מה עשית.

נופר:

איי, איי, מי שישמע, כולה טנדר.

סליימן מעביר יד על הפגוש ומקלל בערבית. נופר יוצאת מהרכב.

סליימן:

למה, טויוטה לא מספיק טוב לך?

נופר:

טוב די, לא קרה כלום.

סליימן:

מה לא קרה, תראי איזה שריטות... אינעל...

נופר מנסה להניח עליו יד, לפייס, סליימן דוחף את ידה.

נופר:

נו כפרה, בלי כוונה.

סליימן:

בטח בלי כוונה, אין, לא נותן לך יותר.

ראיד מסיים לזרוק חול על הגחלים שנשפכו, לובש כפפות ומנסה להרים את החבית. סליימן לוקח חתיכת בד ועוזר לו.

סליימן: (ערבית)

תאמין לי מכשפה זאת, אני מלמד אותה לנהוג והיא, לא אכפת לה מכלום.

נופר:

חלאס, אל תתחיל עם הערבית עכשיו...

נופר מנסה לחבק אותו והוא מתחמק, עדיין עצבני.

סליימן: (ערבית)

תראה אותה, מנסה להפעיל עליי את הכישוף שלה... (ערבית) את חלאס!

נופר:

כמה אתה יכול לכעוס עליי? נו...

העצבנות הופכת לחיוך שסליימן מנסה לכבוש, אלא שנופר גוברת עליו ומחבקת אותו. ראיד הנבוך מתרכז בלהדליק את האש שוב.

סליימן:

אז מה, זה מה שאבא שלך השיג לך.

ראיד לא מגיב.

סליימן: (המשך)

צוחק אתך, נו.

נופר:
דווקא נחמד פה, שקט. תראה גם רואים את
הכוכבים...

שלושתם מרימים עיניהם לשמי הלילה.

נופר: (המשך)
וואה, וואה, איפה אנחנו, תגיד, לא מצאו לך
מקום יותר רחוק?

סליימן ונופר צוחקים, ראיד כובש חיוך ולא מגיב.

סליימן:
זה יהיה הכביש החדש פה?

ראיד:

כן.

סליימן:
ומה זה שם?

סליימן מצביע לכיוון קבוצת אורות רחוקה.

נופר:

עוד איזה שומר בדואי מסכן...

המשפט האחרון נשאר תלוי באוויר ודממה משתררת.

ראיד:
דווקא רוסי. עבר פה בטנדר של בזק מקודם.

נופר:

איזה שקט...

לפתע נופר מתחילה לצעוק. בתחילה מהוסס, אבל לאט, לאט בעוצמה,
מוקסמת מההד והדממה.

נופר:

אה!... אה!... מישהו שומעעעע!

סליימן:

מה יש לך את, התחרפנת?

נופר:

למה, תישמע איזה מגניב. אחותי הייתה יכולה
לשיר פה.

סליימן:

עוד פעם את עם האחות שלך...

נופר:

מחר אני רושמת אותה לתחרות כשרונות.
הולכת לשיר באולם של המרכז צעירים... אולם
אמיתי עם סאונד מקצועני...

סליימן:
שנבוא לעודד?

נופר לא עונה.

נופר:
יש לך תפוחי אדמה? בא לי ל"ג בעומר.

ראיד:
בפנים.

נופר נכנסת לצריף.

ראיד: (ערבית)
לכל מקום אתה לוקח אותה?
סליימן: (ערבית)
למה, מה קרה, אסור?

דממה.

סליימן: (ערבית)
עובד בשבת?

ראיד: (ערבית)
לא חושב.

סליימן: (ערבית)
אתה בא איתי.

ראיד: (ערבית)
לאן?

סליימן: (ערבית)
יש הרבה ברזל בשטחים של הצבא...

ראיד: (ערבית)
אמרתי לך לא לערב אותי.

סליימן: (ערבית)
חשבתי, מהזמן שהיית מתאמן שם תוכל
להראות לי. רק להראות, כמו גשש...

משתררת דממה.

ראיד: (ערבית)
אמרתי לאבא שלך שאני יוציא את העדר.

סליימן: (ערבית)

יאללה אתה והכבשים...

נופר: (מחוץ לפריים)
אני לא מוצאת!

ראיד: (ערבית)
אולי מתחת למיטה.

סליימן:
מתחת למיטה!

דממה.

סליימן: (ערבית)
רצתה לבוא, מה אני יגיד לה, לא?

סליימן, שלאורך כל השיחה מביט לכיוון האורות הרחוקים, ניעור לפתע.

סליימן: (המשך, ערבית)
תכף אני חוזר.

סליימן נכנס לטנדר.

ראיד: (ערבית)
אתה משאיר אותה?

סליימן: (ערבית)
(מחייך) אל תפחד, לא נושכת...

ובפרפור צמיגים על עפר הוא נעלם. נופר יוצאת עם תפוחי אדמה.

נופר:
לאן הוא נסע?

ראיד:
עוד מעט יבוא.

נופר:
יאללה שיברח זה. יש פה חוט ברזל, משהו?

37. חוץ – שטח פתוח מחוץ למחנה בזק - לילה

סליימן נוסע לאט באורות כבויים, מדומם מנוע ונעצר. הוא יורד מהטנדר ועולה לנקודת תצפית משם הוא מביט לכיוון המחנה של בזק.

38. חוץ – המחנה של ראיד – לילה

ראיד ונופר עומדים ליד החבית שבוערת שוב, מתחממים לאורה.

נופר:

יו, לא בדקנו אם יש מלח... למה זה לא שווה
בלי... מתה על מדורות.

דממה. נופר משחקת עם מקל בתפוחי האדמה בחבית.

נופר: (המשך)

איזה קור... אז מה, זה העבודה שלך עכשיו?

ראיד לא מגיב. נופר רואה את מעיל הדובון שלו מונח בצד.

נופר: (המשך)

אפשר את המעיל?

ראיד מושך בכתפיו. נופר לובשת את המעיל.

נופר: (המשך)

איזה דרגה היית?

ראיד:

סמל ראשון.

נופר:

וואללה... רמי אמר שהיית קצין.

דממה.

נופר:

מעריץ אותך... נשבעת לך, לא מפסיק לדבר עליך... לפעמים, נראה לי אכפת לו ממך יותר ממני.

דממה משתררת. ראיד מוסיף עוד עצים לאש.

ראיד:

מה את רוצה ממנו?

נופר:

למה, אמר לך משהו?...

ראיד לא עונה.

נופר: (המשך)

לא רוצה כלום... זה סתם, לא רציני...

ראיד:

אצלנו לא משחקים עם דברים כאלה...

נופר:

מי משחק, מה משחק... מה קרה לך אתה, מה אתה ככה?...

ראיד לא עונה. במבוכתו הוא זורק קרש לאש וגצים עפים לכיוון פניה, היא מניחה את ידיה על עיניה בבהלה.

ראיד:

תביאי לראות...

הוא מזיז את ידיה בזהירות, שופך קצת מים בידו ושוטף את עינה. לרגע ארוך מבטיהם מצטלבים. בתנועה מסורבלת, חסרת ניסיון, ראיד גוחן לכיוונה ומנסה לנשק את שפתיה, נופר נרתעת, עוצרת אותו בידה ומפנה את ראשה. ראיד, במבוכתו, מתרחק ממנה. בידיים גלויות הוא מושך את חוט המתכת שקושר את תפוף"א, נכווה, מכניס את אצבעו לפיו, מסתובב והולך לכיוון הצריף.

ראיד:

אני יביא מלח...

נופר עוקבת אחריו במבטה כשהוא נכנס לצריף. הטנדר של סליימן מגיע בשעטה ובולם ליד החבית. סליימן יוצא ממנו וניגש לנופר, נותן לה נשיקה ומניח יד על ישבנה.

נופר:

חשבתי הלכת למוסך לתקן את הנזק...

סליימן:

מה זה בטטות, איך מתאים, יש מלח?

ראיד מתבונן בהם מתוך הצריף.

39. חוץ – רחוב מול מרכז הצעירים – אחה"צ

טנדר הסוברו מגיע וחונה מול המרכז בתוכו יושב ראיד. הוא מדליק סיגריה וצופה אל הרחבה ממול שמלאה בבני נוער.

40. חוץ – מרכז הצעירים, עיר עתיקה באר שבע – אחה"צ

נופר ואדווה יוצאות מפתח המבנה לרחבה הגדולה בחזית. הן נעצרות ליד גדר אבן, נופר מוציאה את הפלאפון ומדליקה מוזיקה.

אדווה:

מאיפה היה לך הכסף, אבא נתן בסוף?

נופר:

עכשיו את צריכה לקחת מקום ראשון.

אדווה:

איזה, הלך עליי.

נופר:

די כבר את, יש לך קול מדהים.

אדווה:

ראית כמה ילדים? מי שישמע, מינימום כוכב נולד.

נופר:
למה איפה נראה לך נינט התחילה? ... מקום
ראשון בפזמנוער בקריית גת. 'הירו' של מריה
קארי...

נופר מפנה את ראשה ורואה את ראיד מתקרב. נופר מכבה את המוזיקה,
מיישרת את החולצה בהתרגשות.

נופר: (המשך)
רק מדברים על נינט וטראי מי מגיע.

אדווה מביטה בה בלי להבין.

אדווה:
מכירה אותו?

נופר:
זה רמי. מה המצב? מה אתה עושה כאן?

ראיד:
סתם... הייתי פה בסידורים...

אדווה:
אז אתה החייל... יש לך פלאפון בשבילי גם?

נופר:
אדווה, חלאס אתך. (לראיד) מצטערת, היא
כולה בת שתיים עשרה.

אדווה:
שלוש עשרה בקיץ.

ראיד:
אז את הזמרת המפורסמת?

אדווה:
עוד לא... אז אולי גלידה?

נופר:
אדווה, מספיק!

ראיד:
למה, בכיף.

אדווה:
את רואה.

נופר:
אתה לא חייב...

אדווה:
אמר בכיף.

נופר:
נשבעת לך אדווה, אני לוקחת אותך הביתה.

ראיד:
זה בסדר, יש לי זמן עד העבודה.

אדווה:
אז יאללה בואו, יש פה, לא רחוק.

אדווה מושכת את נופר ושלושתם הולכים לכיוון הרחוב, מבטים מסוקרנים של הנערות מסביב מלווים אותם.

41. חוץ – חצר מוזיאון הנגב – אה"צ

על טריבונת אבן ארוכה ליד מדשאה בין שני מבני המוזיאון יושבים ראיד, נופר ואדווה אוכלים מגביעי גלידה.

אדווה:
ומה, אף פעם לא אכלת טעם אחר מפיסטוק?

ראיד:
פעם כשהייתי ילד.

דממה בזמן ששלושתם מלקקים את הגלידה. חבורת בני נוער נכנסים לחצר המוזיאון ומתיישבים על הדשא, לא רחוק. נופר מתבוננת בחשש סביב.

נופר:
אולי נכנס?

אדווה:
למה מה נעשה שם?

נופר:
לא יודעת, סתם... אף פעם לא הייתי.

ראיד:
איך היה האודישן?

אדווה:
רק נרשמנו.

נופר:
האודישנים עוד שבועיים.

אדווה:
שמעתי אתה רוצה לפתוח מסעדה?

ראיד מסתכל על נופר.

ראיד:

כן.

אדווה:
ומה, אתה יודע לבשל וכאלה?

ראיד:
קצת, כן.

אדווה:
כאילו, איזה אוכל אתה עושה?

ראיד:
כל מיני... גבינות מחלב עזים, פיתות, לבנה,
מנסף...

אדווה:
מה זה, מנסף?

ראיד:
זה בשר כבש עם אורז.

נופר:
טוב, חלאס לחפור, מי בא איתי פנימה?

אדווה:
ממתי את הולכת לכאלה מקומות?

נופר:
למה לא, יאללה בואו.

שלושתם קמים, ראיד זורק את הגביע לפח והם הולכים לכיוון המבנה. הם נכנסים לבניין המסגד התורכי הישן. בפתח עומד **שומר**, גבר כבן 50, לבוש מדים שמביט בהם בחשדנות ועוצר את אדווה שעדיין מחזיקה את גביע הגלידה.

שומר:
אסור להכניס אוכל.

אדווה:
כולה גלידה...

שומר:
לפח.

אדווה:
אבל זה לא אוכל.

שומר:
פה זה מוזיאון אומנות, לא כדורגל. רוצה להיכנס, הגלידה בפח.

נופר:
נו, מה הסיפור אדווה?

אדווה:

נראה לך, למה מה קרה?

נופר:

אז תגמרי ותבואי.

אדווה שולחת לשומר מבט מתריס תוך שהיא מלקקת את הגלידה ויוצאת החוצה. ראיד ונופר נכנסים למבנה השומם ממבקרים. הם מביטים סביב על התמונות, הפסלים, בלי באמת לגלות עניין בהם. בזמן שהשומר מביט בהם.

נופר:

נעים פה.

הם נעמדים מול ציור אבסטרקטי גדל ממדים לרגע ארוך בדממה.

נופר: (המשך)

מה זה, זה?

שניהם פורצים בצחוק בקול רם.

שומר:

ששש... פה זה מוזיאון.

הם משתתקים במבוכה ונכנסים לחדר אחר, הרחק מעיניו של השומר.

נופר:

(מחקה את השומר) "רוצה להיכנס הגלידה בפח"...

שניהם שוב פורצים בצחוק חרישי כשהם מוצאים עצמם מול ציור ריאליסטי של נוף מדברי עם שני עצים בודדים. ראיד נעמד מול הציור ונופר מצטרפת. לרגע ארוך הם מביטים בציור בדממה.

נופר:

תגיד, איך זה שיש ככה עצים במדבר... כאילו מה, הם לא מתים בלי מים?...

נופר שמה לב שהיא מדברת לעצמה ומפסיקה. היא מביטה בראיד מביט בציור. אחרי רגע ארוך ראיד לפתע נעור ומפנה מבטו לנופר. וכך, שניהם מביטים האחד בשני. לבסוף נופר מקרבת את פניה לפניו והם מתנשקים, נשיקה מהוססת שהופכת החלטית.

אדווה: (מחוץ לפריים)

הלו "פה זה אומנות, לא כדורגל."

אדווה, בידה גביע הגלידה, מחקה את השומר בקול רם. ראיד ונופר נפרדים במבוכה.

נופר:

משוגעת אחת, איך נכנסת עם הגלידה...

קולה הרם של אדווה מסב את תשומת לבו של השומר שנכנס לחדר.

שומר:

אמרתי לכם לשמור על השקט...

הוא מבחין בגביע הגלידה בידה של אדווה.

שומר:

מה זה פה?! ... לצאת מייד!

הוא תופס בידה של אדווה שמנסה להשתחרר ומפילה את הגלידה על הרצפה.

אדווה:

עזוב אותי!...

לרגע, השומר נותר חסר מילים מול הגלידה על הרצפה, פניו מאדימים.

שומר:

את, את רואה מה עשית?! ... עכשיו בואי איתי להנהלה...

הוא מנסה לתפוס את אדווה שמצליחה לחמוק אל מאחורי פסל, מתפתח מן משחק תופסת שגם נופר וראיד לוקחים בו חלק ושלושתם מצליחים לחמוק מהשומר. הם רצים בחלל המוזיאון, מחדר לחדר, בצחוק מתגלגל, החוצה אל המדשאה ומשם אל הרחוב.

42. חוץ – באר מים מחוץ לכפר – אחר צהרים

ראיד יושב על סלע ולידו כלב שהוא מלטף. הוא משקיף על עדר כבשים סביב שלולית קטנה ליד הבאר שמלחכות עשב חורף ירוק. דמות בודדה, צעירה כבת 20, מרים, שנושאת שני מכלי פלסטיק גדולים מתקרבת אל הבאר. מרים מתחילה להוציא מים בדלי ולמלא את מכלי הפלסטיק. ראיד קם וניגש לעזור לה. (הדיאלוג בערבית)

מרים:

תודה.

ראיד ממלא את המכלים. מרים מלטפת את הכלב ומתבוננת בעדר.

מרים: (המשך)

שלכם?

ראיד:

כן.

מרים:

חשבתי מכרתם... התחלת לצאת אתם עוד פעם?

ראיד:
רק היום...

דממה.

ראיד: (המשך)
עלי אמר לי שגמרת את האוניברסיטה.

מרים:
מכללה. לא גמרת, יש עוד סמסטר... מקווה
לגמור...

ראיד מדליק סיגריה וזורק אבן, מגרש כבשה שמתקרבת לבאר. דממה.

מרים: (המשך)
אח שלך מאד נחמד. מגן עליי.

ראיד:
ממי?

מרים:
מה זה ממי? מהילדים. אתה יודע איזה
משוגעים, יותר גרועים ממה שאתה וסליימן
הייתם.

ראיד מחייך ומרים צוחקת.

מרים: (המשך)
אמר לי שאתה רוצה לפתוח מסעדה בכניסה
לכפר.

ראיד:
ככה אמר?

מרים:
אמר גם שתעשה לבנה, פיתות. הכל פה.

ראיד:
ומה את אומרת?

מרים מושכת בכתפיה ולא עונה. היא מרימה את המכלים הכבדים
ומתחילה להתרחק מהבאר כשלפתע היא עוצרת ופונה אליו.

מרים: (המשך)
אתה חושב שיעצרו?

ראיד מביט בה, לא מבין.

מרים:

במסעדה? ... אבא שלי אומר שלא. הוא אומר
שבין דימונה לבאר שבע, אף אחד לא ייבחר
במקום הזה.

מרים מסתובבת וממשיכה בדרכה, כשראיד מלווה אותה במבטו. לפתע
נשמע קול מנוע של רכב וצמיגים על עפר. סליימן נעמד עם הטנדר שלו
מעל הבאר ומוציא את ראשו מהחלון. הוא צועק לראיד מבעד לצלילי
המוזיקה הרועמת.

סליימן:
איפה אתה?!

ראיד מסמן לו שהוא לא שומע וסליימן מכבה את המוזיקה.

סליימן:
תחזיר את החיות המטומטמות האלה ותפגוש
אותי אצל אימא שלי, יש לי משהו בשבילך.

הוא מדליק את המוזיקה ודוהר משם. ראיד מביט בו מתרחק ובשלווה
מסמן לעדר לנוע לכיוון הכפר.

43. פנים – טנדר של סליימן – ערב

הטנדר מגיע לדרך העפר בכניסה לכפר, פונה ומטפס על גבעה לאורך
הכביש הראשי. כשראש הגבעה מתגלה להם, אורות הרכב נופלים על
גוויה של אוטובוס ישן. סליימן עוצר מולו ומביט בראיד. ראיד לא מבין.
מתוך האוטובוס יוצאת נופר.

ראיד: (ערבית)
השתגעת, מה היא עושה פה?
סליימן: (ערבית)
עזוב אותך ממנה, מה אתה אומר?
ראיד: (ערבית)
של מי זה?

44. חוץ – גבעה מחוץ לכפר על הכביש הראשי – ערב

ראיד וסליימן יוצאים מהרכב וניגשים לאוטובוס. נופר דוחפת את הדלת
הישנה ונכנסת פנימה.

נופר:
בוא, בוא כבר.

ראיד בוחן את האוטובוס מבחוץ ואז מטפס ונעמד על המדרגות. סליימן
מתיישב על כסא הנהג, מחזיק את ההגה כמו ילד ומעביר הילוכים.

סליימן:

נראה לי אבא שלך עוד יכול לנהוג אותו.

ראיד: (ערבית)

מאיפה?

סליימן: (ערבית)

מה אתה דואג.

ראיד מתקדם פנימה סוקר את גוף האוטובוס כששניהם מביטים בו.

ראיד:

הרבה עבודה...

נופר:

מתי מתחילים?

ראיד מסתכל על סליימן שמביט בו בחזרה ומחייך.

סליימן:

מה אתה רוצה ממני, היא רוצה לעזור.

ראיד, עדיין המום, מביט סביב ומחייך. נופר מתיישבת ליד כיסא הנהג.

סליימן: (ערבית)

תאמין לי הכל נופר. נסענו ליד עומר, ראתה אותו מרחוק, במגרש של אל עטוואן. היה מת להיפטר ממנו. אפילו גרר אותו לפה.

ראיד: (ערבית)

תודה אחי.

סליימן מחייך וטופח לו על השכם. ראיד בוחן את האוטובוס מסביב. הטלפון של סליימן מצלצל.

סליימן: (ערבית)

אה... כן אחי... לא, אני אמרתי לך מה לעשות...

סליימן יורד מהאוטובוס וממשיך לדבר בחוץ כשהוא צועד הלוך ושוב, מתרחק. ראיד מתיישב על המושב האחורי. נופר מביטה בו ואז מתיישבת לצדו. בתחילה ידה מונחת על הספסל ואז היא מניחה את ידה על ידו. וכך לרגע ארוך הם יושבים יד ביד. נופר מקרבת את פניה אל ראיד ונושקת לו קלות, אלא שראיד נרתע, ועוזב את ידה. סליימן נכנס דרך הדלת האחורית, מביט בהם יושבים ופורץ בצחוק.

סליימן:

לאן אתם נוסעים?

נופר קמה ויורדת מהאוטובוס. כשהיא חולפת ליד סליימן היא פולטת,

נופר:

אני צריכה לחזור הביתה.

סליימן מביט בה בפליאה. ראיד קם ויורד גם הוא, סליימן אחריו. נופר נכנסת לטנדר.

סליימן: (ערבית)
זה היה סייד... זוכר מחר, כן?

ראיד: (ערבית)
מה מחר?

סליימן: (ערבית)
אמרתי לך, ביר הדאג', השטחים של הצבא...

ראיד לא מגיב, סליימן נכנס לטנדר ומניע.

סליימן: (המשך, ערבית)
פה יהיה שלט גדול - תחנה האחרונה.

הטנדר נוסע מותיר את ראיד לבדו מול האוטובוס.

45. פנים – טנדר של סליימן בלב המדבר – אחר צהרים

בתוך הטנדר יושבים סליימן, סייד וראיד. הם משקיפים לכיוון שטח מדברי פתוח. בשטח מפוזרות סוללות עפר וביניהם כלי רכב נטושים שנראים כנקודות שחורות. סליימן טופח לראיד על הכתף, משלב הילוך ויוצא לדרך.

46. חוץ – סוללת עפר של פיתה סורית – אחר צהרים

הטנדר של סליימן עושה את דרכו במעיין מבוך של סוללות עפר, בין פגרים של כלי רכב צבאיים מנוקבים ככברה. הוא עוצר מול גוש מתכת גדול הנראה כמו חזית של טנק, עוביו מספר סנטימטרים והוא שעון על רגלי ברזל גדולות. סליימן נעמד מול המטרה, בוחן אותה במבט ומגע.

סליימן: (ערבית)
אמרתי לך! לפחות שני טון. יאללה סייד.

סייד וסליימן מוציאים שני בלוני גז גדולים וצינורות. ראיד מתיישב על סוללת עפר.

47. חוץ – פיתה סורית – אחר צהרים מאוחר

ראיד משקיף ממרומי סוללת העפר. המטרה שהם עובדים עליה כמעט נעלמה ורק חלקה התחתון עדיין עומד. סליימן מוריד עוד חתיכה וזורק אותה לטנדר, סייד מחליף אותו וממשיך לחתוך בעזרת הלהבה. סליימן מתיישב מתחת לראיד ומדליק סיגריה. שניהם שותקים. (דיאלוג בערבית)

סליימן:
(צועק לסייד) מלמטה, יותר קל לחתוך משם!...
(לעצמו) ס'אוחתו... לא נורא, עוד מעט...

דממה. סליימן בוחן את ידיו המלוכלכות.

סליימן: (המשך)
תגיד, מה עם העדר? מסתדר?

ראיד:

הבטיחו לי מקדמה לפני סוף החודש. המענק
שחרור יכנס, יהיה בסדר... הכי גרוע לא נקנה
את הכל בחזרה... רוצה להיכנס שותף?

סליימן:

למה מאיפה הכסף שאבא שלך נתן לך?

סליימן מחייך.

סליימן: (המשך)
צוחק אתך. מי צריך את הכסף שלו...

דממה.

סליימן: (המשך)
אנחנו צריכים איזה... ככה, משהו אחד גדול
וגמרנו.

ראיד:

יש לך קזינו...

סליימן:

איזה קזינו... אלה, אי אפשר לנצח אותם. מכור.

דממה.

סליימן: (המשך)
אתה יודע בעבודות לידך, של בזק, שמו כבל
נחשת...

ראיד:

עזוב אותי, בחייך.

סליימן:

וואללה אתה וסייד, חושבים בקטן. מכה אחת,
זה כל מה שצריך... תוכל לפתוח כמה מסעדות
שתרצה, לקנות את העדר של משה...

ראיד:

ואז תפסיד הכל בבלק ג'ק...

סליימן:

אני? ... אני לוקח את נופר ועף מכאן.

ראיד לא מגיב.

סליימן: (המשך)
אז מה, ככה, שמירה? מקבל גרושים, עובד
בשביל יהודים...

סליימן משתתק כשהוא שם לב למבטו של ראיד שננעץ במרחק, שם
שוקעת השמש. סליימן מטפס ומביט לכיוון האופק. רכב מתקרב.

48. חוץ – פיתה סורית – ערב

סייד מכוון את סליימן שנוהג ברוורס בטנדר העמוס לעיפה בחלקי
המטרה ומכניס אותו בין שתי סוללות עפר. ראיד משקיף עליהם ממרומי
הסוללה ושורק לאזהרה. סליימן יוצא מהטנדר ורץ עם סייד לכיוון ראיד,
הג'יפ מתקרב וראיד מתכופף מאחורי הסוללה. סייד וסליימן רצים ונכנסים
לתוך צריח של טנק מטרה. ג'יפ צבאי נעצר ליד הטנק ומתוכו יוצאים קצין
צעיר וסמל. הם מוציאים מהג'יפ מיכל סולר וארגז תחמושת ריק וניגשים
לטנק בו מסתתרים סליימן וסייד. הסמל ממלא את הארגז בסולר ומניח
אותו בתא הנהג של הטנק. הוא ממשיך ושופך סולר על הטנק מבחוץ. כל
הזמן הזה הקצין מניח מטרות דמות מסביב, הוא מסיים, שולף את אקדחו
ויורה ירייה בודדת שמבהילה את הסמל שמביט בו, המום.

קצין:

המג"ד אמר סופרים פגיעות, לא?

הקצין ממשיך ובמעייין וידוא הריגה, יורה בכל מטרות הדמות. הוא מטפס
על הסוללה שמעל הטנק ועוצר מעל ראיד. הוא מניח שתי מטרות ויורה גם
בהם מעל ראשו של ראיד. ראיד מתכווץ במקומו.

קצין:

ג' שולטת, רק פגיעות בול... יאללה נו, מתחילים
בשתיים עשרה.

סמל:

להדליק?

קצין:

תדליק, למי יש כוח לחזור הנה.

הסמל מוציא מצית ומנסה להדליק אותה אלא שהרוח מכבה את הלהבה.
לבסוף הלהבה נדלקת והסמל מצית חתיכה של בד טבולה בסולר. ראיד
נדרך, מרים אבן גדולה בידו ומציץ מעבר לסוללה. הקצין מבחין במשהו.

קצין:

תגיד, איפה המטרה השנייה?

סמל:

מה זה...?

קצין:

(לעצמו) נעלמה. (לסמל) בואנה נעלמה
המטרה.

הסמל יורד מהטנק והולך אל הקצין. סליימן וסייד חומקים מהטנק
ומצטרפים לראיד.

קצין: (המשך)
כוס אימא של הבדואים האלה.

סמל:
אז לא להדליק?

קצין:
צריך לחמם לא?

סמל:
אז להדליק?

קצין:
תראה מה זה, בסויר, ביום חמישי עוד הייתה
כאן... נו, למה אתה מחכה? תדליק כבר, צריך
לחזור לארגן חביות במקום המטרה.

הסמל חוזר לטנק, מצית את הסולר, רץ ומצטרף לקצין שהניע את הג'יפ.
הג'יפ מתרחק לכיוון ממנו בא. הטנק הבוער מאיר את שמי הלילה.
שלושתם קמים והולכים לכיוון הטנדר. כשהם מגיעים לרכב, הם נעמדים
ומביטים בחלקי המטרה. סייד עולה לתא המטען וזורק משם חתיכת פלדה
בקושי רב.

סליימן:
מה אתה עושה?

סייד:
לא נגיע רחוק עם שני טון על הטנדר.

סליימן:
תעצור, נראה לך אני מוותר על זה, עצור.

סייד מביט בראיד.

ראיד:
לא נספיק לצאת לפני שהם חוזרים.

סליימן:
לא אכפת לי, אני לא משאיר פה כלום.

ראיד:
תמשיך סייד.

סייד מרים חלק כבד ומשליך אותו החוצה.

סליימן:

תעצור ובוא תן יד...

סייד:

שמעת מה ראיד אמר, עוד מעט הם באים.

סליימן דוחף את סייד בגסות מהרכב.

סליימן:

תרים אמרתי לך!

סייד שנפגע בנפילה בוחן את כף ידו.

סייד:

לך מפה, ס'אוחתכ תראה מה עשית.

סליימן:

אתה לך מפה, תחזור הביתה לבד, לא צריך אותך יותר.

סייד:

למה מי צריך אותך? תתחנן, אני לא בא אתך יותר.

סליימן מנסה להרים את החתיכה בעצמו. ראיד מנסה לעצור את סליימן כשהוא מניח יד על כתפו ומושך אותו.

ראיד:

די כבר, סליימן, לא נצליח לצאת מכאן...

סליימן מסתובב ודוחף את ראיד ממנו. ראיד נופל על גבו. לרגע שלושתם קופאים במקומם. ראיד מתנפל על סליימן בדחיפות,

סליימן:

ראיד... ראיד! תרגע... ראיד!

אלא שראיד לא עוצר, מפיל את סליימן על הקרקע, מתיישב עליו ומתחיל לחנוק אותו כאחוז אמוק.

ראיד:

אתה רוצה שיתפסו אותנו? יתפסו אותנו, מבין?!
זה מה שאתה רוצה שיקרה?! זה מה שאתה רוצה?! אה?! תמיד אתה עם הבלאגן שלך!

סייד תופס את ראיד מאחור ומושך אותו מסליימן שחוזר לנשום, משתעל. לרגע ארוך הם שוכבים אחד לצד השני בדממה, מסדירים את נשימתם.

סליימן:

בסדר, ס'אוחתנו, בסדר...

ראיד קם, ניגש לטנדר ומתחיל לזרוק חלקי מטרה לאדמה. סליימן ניגש ומטפס אל הטנדר.

סליימן:

אבל לא הכל.

ראיד:

תמיד חייב להרוס הכל אתה...

שניהם מרימים חלק כבד במיוחד ומשליכים אותו ארצה.

49. חוץ – האוטובוס של ראיד - צהרים

ראיד מוציא כיסא מתכת מתוך האוטובוס וזורק אותו החוצה. במעלה הגבעה מגיע רכב ונעצר ליד האוטובוס. מתוך הרכב יוצא עלי שמעיף מבט סביב. (הדיאלוג בערבית)

ראיד:

מה נשמע?

עלי:

תודה לאל.

ראיד:

גמרת מוקדם היום?

עלי:

מבחנים... מה?

ראיד:

...מוציא את הכיסאות. הכל חלוד.

ראיד נכנס חזרה לאוטובוס. עלי נכנס אחריו.

50. פנים – אוטובוס של ראיד - צהרים

ראיד ניגש לרתכת של סליימן, מדליק להבה ומתחיל לעבוד. עלי מביט בו.

ראיד:

אבא שלח אותך?

עלי:

לא, למה...

עלי מביט בו עובד.

עלי: (המשך)

אימא... אתה חושב יבואו לפה? כשיש את באר שבע חמש דקות מפה ודימונה עשרים?

ראיד:

זה מה שמדאיג אותך, מי יבוא? ... לא כולם יכולים להיות מורים.

עלי:

לא כולם צריכים להיות מורים...

ראיד עוצר ומביט בעלי.

ראיד:

מה שמפריע לך, זה שלא כמוהו, אני יעבוד במשהו שאני אוהב.

עלי:

ככה אתה חושב?

ראיד מוריד את ראשו וממשיך בחיתוך.

עלי:

הוא דואג לך. לא רוצה שתזרוק את כל הכסף.

ראיד:

ואתה?

עלי:

אני מתפלל. מתפלל בשבילך. לא יזיק לך לבוא לפעמים.

דממה. ראיד מרים את ראשו ומחייך,

ראיד:

במקום לנסות להביא אותי לתפילה, למה שלא תבנה לי איזה שולחן, ככה יפה, מעץ, עם ספסלים. כמו שיש ביערות. שיהיה לאנשים איפה לשבת.

ראיד חוזר לחתוך,

ראיד: (המשך)

סליימן הבטיח שהוא ישיג כאלה, אבל נראה לי זה רק יסבך אותי.

לפתע, מבחוץ הם שומעים קריאות,

עטווה: (מחוץ לפריים)

ראיד! עלי! עלי!

שניהם קמים ומביטים החוצה מהחלון. עטווה רץ במעלה הגבעה. עלי וראיד יוצאים החוצה.

51. חוץ – שביל גישה לכפר - צהרים

הרכב של עלי מגיע לתוך התקהלות של כמה עשרות נשים, זקנים וילדים. עלי עוצר את הרכב והם יורדים וניגשים למקום. על שביל הגישה עומד טנדר אזרחי, שני שוטרים ואזרח, פקח כבן 35, עומדים לצדו ומדברים עם חסיין. עלי וראיד מתקרבים ונעמדים ליד איבתיסאם. חסיין עומד ומדבר עם הפקח בזמן ששני השוטרים נראים קצת חוששים מההתקהלות.

חסיין:

...למה שלא תלכו עכשיו. ניתן לעורכי דין לטפל בזה?

פקח:

זה צו מנהלתי חאג' חסיין. נגיע לבית משפט, לא נגמור עם זה. חלאס, הבית בלי היתר, תן לי לעשות את העבודה שלי.

עלי מתקדם ומצטרף לחסיין.

עלי:

איך אתה רוצה שנוציא היתר? אפילו מועצה מקומית אין לנו.

פקח: (ערבית)

אני מכיר אותך, אתה עובד בבית ספר, לא? אולי תחשוב לפני שאתה מסתבר?

חסיין:

עלי, חלאס, תן לי.

שוטר:

(לחסיין) אתם לא רוצים את הבלאגן. תן לו לעשות את העבודה. (לפקח) שאני אקרא לתגבורת?

חסיין:

בואו אליי הביתה, נשתה קפה ונדבר...

שוטר:

ובינתיים תביאו עוד אנשים?

פקח:

מאוחר מדי...

הוא מצביע לכיוון הכביש הראשי שם ניתן לראות שני טנדרים מתקרבים. הפקח והשוטרים מסתודדים לרגע ואז הפקח ניגש לחסיין.

פקח:

חאג' חסיין, בפעם הבאה הם יבואו עם יס"מ וכוחות, לא חבל?

הפקח חושב לרגע, מהסס, ולבסוף מסתובב ונכנס לטנדר. השוטר הבכיר ניגש לצד הנהג, מעיף מבט מאיים בחסיין, נכנס מניע ונוסע. קולות שמחה עולים מהקהל. אבן נזרקת לכיוון הטנדר. חסיין פונה בזעם,

חסיין:

חלאס! דירבלאק! יאללה נגמר.

הקהל מתחיל להתפזר. חסיין פונה לעלי.

חסיין:

חשבו יבואו ויהיו רק נשים ותינוקות...

עלי מסב את תשומת לבו של ראיד, ומצביע לכיוון הכביש.

עלי:

הם עצרו באוטובוס...

ראיד מביט לכיוון האוטובוס, עלי מושך אותו ושניהם נכנסים לרכב וממהרים לכיוון.

52. חוץ – אוטובוס של ראיד – צהרים

הרכב של עלי עולה לגבעה וראיד ממהר לצאת וניגש לאוטובוס. על הצד של האוטובוס תלוי דף נייר. ראיד תולש אותו. נייר רשמי של מדינת ישראל מצוין שזהו צו הריסה מנהלתי. עלי ניגש לראיד.

עלי:

מה יהרסו, אוטובוס?...

53. חוץ - מרכז לתרבות הבדואים ע"ש ג'ו אלון – יום

ראיד הולך בחצר לאורך אוהל בדואי ענק שקיר שלם שלו פתוח. עשן עולה ממדורה בצדו האחד היכן שיושבת אישה בדואית מבוגרת, לבושה לבוש מסורתי ואופה פיתות. הוא נעמד מול צדו השני. בפנים יושבת קבוצה של כ-15 תלמידים על השטיח, חלקם מקשיבים חלקם מתלחשים, משחקים בטלפונים הניידים, מול כולם יש דפים בהם הם רושמים את פרטי ההרצאה שמעביר להם גבר כבן 35, סלאח. חסיין יושב, לבוש גלימה וכאפיה, לפניו מדורת גחלים קטנה והוא מטפל במספר קנקני קפה ותה.

תלמיד א':

...זה יהיה במבחן?

מורה:

הכל יכול להיות במבחן.

תלמידה ב':

מה הכל, גם מה שהוא אמר בפנים?

מורה:

מורן, מה את חושבת שאנחנו עושים פה כבר
שעה, מסמסים?

התלמידים צוחקים.

סלאח:

אני יעביר עכשיו כוסות קפה ותה, בינתיים אתם
יכולים לשאול מה שאתם רוצים.

חסיין כבר התחיל למזוג תה לכוסות קלקר שמונחות על מגש, סלאח לוקח
את המגש ומעביר אותו בין התלמידים.

תלמיד ב':

אז אתם מתחתנים רק בשידוך?

סלאח:

לא רק, אבל אם רואים מישהי שמוצאת חן אז
הולכים למשפחה לדבר.

תלמיד ג':

איך רואים? הם מכוסות.

התלמידים צוחקים.

סלאח:

היום זה שונה, יש בית ספר, אוניברסיטה, אבל
פעם זה היה בבאר. שמה היה כל האקשן.

התלמידים צוחקים.

תלמיד ב':

אם פוגשים בבאר אז למה אי אפשר לדבר?

חסיין מבחין בראיד עומד בחוץ. הוא ניגש לסלאח, המדריך, ולוחש לו
משהו. סלאח ממשיך למזוג את השתייה וחסיין יוצא לראיד.

סלאח:

בגלל הצניעות. פגיעה באישה זה הכי גרוע
שיש. אומרים "מי שרוצה להתחתן בא מהדלת
לא מהחלון".

חסיין:

אהלן. בוא, בוא, זה במחסן.

חסיין וראיד הולכים לכיוון המבנים של המוזיאון.

תלמיד ג': (מחוץ לפריים)

איי, איי. כולה דיברו, למה מה קרה.

סלאח: (מחוץ לפריים)

במדבר כל מה שיש לך זה הכבוד שלך ושל המשפחה שלך.

תלמידה ב': (מחוץ לפריים) ליעם, אותך כבר מזמן היו גומרים, זה במקום מהחלון, בא מהחור במנעול.

קול צחוקם של התלמידים נשמע.

סלאח: (מחוץ לפריים) מי שרוצה יש פיתות באוהל ליד...

חסיין: (ערבית) עוד הולך לעבוד היום?

ראיד: (ערבית) בערב.

חסיין: (ערבית) זה פה.

הם מגיעים לבניין הראשי ונכנסים.

54. פנים - מרכז לתרבות הבדואים ע"ש ג'ו אלון - יום

ראיד וחסיין הולכים לאורך המוצגים. בובת אישה בלבוש בדואי מסורתי, יושבת בתוך אוהל ורוקמת רקמה צבעונית על שמלה שחורה. מסביבה מונחים כלי עבודה ממוספרים, לידה בובת תינוק. ראיד נעצר מול בובת גבר בדואי ישוב, לבוש גלבייה, המנגן בכלי נגינה עתיק. לידו גמל עשוי עץ, בגודל טבעי, עליו יושבת כלה בדואית, מוביל את הגמל אבי הכלה. חסיין שם לב שראיד לא לצדו.

חסיין:

ראיד.

ראיד נעור ומצטרף לחסיין.

55. פנים – מחסן במרכז לתרבות הבדואים ע"ש ג'ו אלון - יום

ראיד וחסיין נכנסים אל תוך מחסן אפל, שמואר באור שמגיע מהדלת הפתוחה ומחלון מסורג קטן. (דיאלוג בערבית)

חסיין:

שם, מאחורי הארגזים.

ראיד נכנס לעומק החדר ובוחן משהו בחשכה.

חסיין: (המשך)

שנה זה פה ולא נגעו.

ראיד:

אפשר להכניס את הטנדר?

חסיין:

מסביב, אני אפתח לך.

ראיד עומד מעל גוש כהה וגדול של פרוות הקשור בחבל, מעליו מתבוננת בו בובת אדם ישובה, עליה מונחים ברישול גלימה וכפייה, קרן אור בודדה מאירה את פניה הריקות.

56. חוץ – מחסן במרכז לתרבות הבדואים ע"ש ג'ו אלון - יום

ראיד מעמיס את האוהל לטנדר הסוברו של וואליד. חסיין מתבונן במעשיו.
(דיאלוג בערבית)

חסיין:

איך אתה עם כסף?

ראיד:

עם המשכורת והמענק אני יסתדר.

חסיין מביט בו בדממה.

חסיין:

דיברתי עם יוסוף אבו כף... רציתי לדעת מתי
הוא בא לקחת את הכבשים...

ראיד קופא במקומו ומביט בחסיין.

ראיד:

אני יודע מה אני עושה...

חסיין:

אני לא בטוח, אבל אולי אתה צריך להבין את זה
לבד.

ראיד מביט בחסיין,

ראיד:

אז מה תעשה?

חסיין:

דבר אחד אני רוצה לבקש ממך... שסליימן לא
יהיה מעורב...

ראיד מתבונן בו, לא מבין.

חסיין: (המשך)

אני לא רוצה ששום דבר שלי, של המשפחה,
יהיה קשור אליו... הילד הזה... אימא שלו פינקה
אותו יותר מדי...

חסיין פונה לחזור ונעצר, מפנה מבטו לראיד.

חסיין: (המשך)
אתה יודע, אמרתי לאבא שלך שרק יבקש ואני
אדבר עם אבו כף, ייקח ממנו את הכסף שנתת
לו... זה היה לפני שבוע...

ראיד לא מגיב, חסיין פונה והולך. ראיד שואף שאיפה אחרונה מהסיגריה
ומכבה אותה.

57. חוץ – כביש מחוץ למרכז לתרבות הבודואים ע"ש ג'ו אלון - צהרים

הטנדר יוצא מהשער. אחרי מרחק קצר ומעבר לסיבוב הוא נעצר. על גזע
עץ כרות יושב סליימן שקם לקראתו. ראיד עוצר את הטנדר, מדומם וניגש
להשתין. סליימן מעיף מבט ביריעות האוהל בתא המטען. (דיאלוג
בערבית)

סליימן:

לא יכל לתת לך את האוהל החגיגי שלו...

סליימן נכנס לרכב. ראיד מפנה אליו מבטו.

סליימן: (המשך)

נוסעים לנופר. השגתי לה מטען לפלאפון.

ראיד:

עוברים בבנק קודם.

סליימן:

מה קרה?

ראיד נכנס לרכב.

ראיד:

אבא שלי יודע הכל...

סליימן:

אז?...

ראיד:

אני צריך להוציא את הכסף ולסגור עם יוסוף על
העדר...

סליימן:

ס'אוחתו הזקנים האלה...

ראיד נכנס לרכב ויוצא לדרך.

58. חוץ – רחוב מחוץ לביה"ס של נופר - צהרים

הסוברו ובו סליימן וראיד מגיע ונעמד בצד הרחוב בזמן שחבורות בודדות של נערים ונערות מטפטפות החוצה ומתפזרות לאיטן. נופר ולינה ממתינות ליד השער, מבחינות ברכב, חוצות את הכביש וניגשות לאוטו.

נופר:

כמה זמן? אמרת תהיה פה לפני חצי שעה.

סליימן:

מה הבעיה שלך?

נופר:

יאללה אתה, אם זה המצב רוח שלך...

נופר מביטה בראיד שמשפיל מבטו ומנסה להימנע מקשר עין. סליימן מוציא מטען של טלפון נייד ונותן לנופר.

נופר:

וואללה, סוף, סוף באמת. העיקר נתת לי פלאפון, בשביל מה, שיישאר בבית?

סליימן: (לראיד בערבית)

ראית את זאת?

נופר:

לאן?

סליימן:

לעבוד על החנות.

סליימן מחווה בראשו לכיוון תא המטען. נופר ולינה מסתכלות.

לינה:

חנות עלייק, אוהל.

סליימן:

מישהו אמר לך לבוא.

נופר:

תירגע, מה קרה לך?...

סליימן:

טוב, יאללה ביי.

ראיד וסליימן נוסעים משאירים את נופר ולינה מאחוריהם.

לינה:

איזה, החבר שלך הזה...

נופר:

עזבי אותו, רגשי...

הם הולכות בדממה.

נופר: (המשך)
אכפת לך לאסוף את אדווה במקומי?

לינה:

מה קרה לך את, האודישן של אדווה.

נופר:

יש זמן עד הערב.

לינה:

אז לאן?

נופר:

סתם...

לינה:

יא זונה אחת, אני לא מאמינה.

נופר:

מה, מותר לי... אני מתה לראות איך יוצא
האוטובוס...

לינה:

ככה באמצע היום? בכפר?

נופר:

את אוספת?

לינה:

מפגרת את, באימא שלי.

נופר:

תודה כפארה.

נופר נושקת ללינה על הלחיים, פונה והולכת בצעדים נמרצים.

59. חוץ – רחוב באזור תעשייה בבאר שבע - צהרים

הסוברו נעצר במקביל לטנדר של סליימן, (דיאלוג בערבית)

סליימן:

אני צריך לדבר עם מישהו.

ראיד:

אתה לא חייב לבוא.

סליימן:

אני יבוא, מה אתה דואג.

ראיד:

אני צריך את הכלים שלך.

סליימן:

בטנדר, מאחור.

ראיד יוצא מהסוברו וניגש לתא המטען של הטויוטה של סליימן. הוא מחטט ומחפש את ארגז הכלים. סליימן מביט בו מחלון הסוברו, מפנה מבטו אל תא הכפפות, מהסס, מתכופף ופותח את התא. מתוך התא הוא מוציא מעטפה בזריזות וסוגר את הפתח. את המעטפה הוא מכניס לכיס המעיל ויוצא מהסוברו. ראיד חוזר לרכב וסליימן נכנס לטנדר שלו ויושב בו עד שראיד נעלם ואז יוצא, הולך במורד הרחוב ונכנס לבניין משרדים.

60. פנים – סוברו של ראיד - צהרים

ראיד פונה ויורד מהכביש, מטפס על הגבעה ונעצר מול האוטובוס. הוא יוצא מהרכב ומתחיל להוריד את האוהל מתא המטען.

61. פנים – בית הימורים בבניין משרדים – צהרים

בחלל גדול מוצבים שולחנות רולטה ובלק ג'ק לידם כתריסר מהמרים. עשן סיגריות ממלא את המקום. סליימן עובר בדיקה אצל השומר בפתח ונכנס פנימה.

62. חוץ – האוטובוס של ראיד - צהרים

אוטובוס עוצר בכניסה לכפר וממנו יורדת נופר. היא מטפסת על הגבעה. ראיד עסוק בצביעת האוטובוס כשהוא שם לב לנופר.

נופר:

מה?

ראיד:

מה את עושה פה?

נופר:

חשבתי אולי תצטרך עזרה.

ראיד:

את לא יכולה להיות פה, זה... את לא מבינה, יכול להיות בלגאן.

נופר:

כולה רציתי לעזור לך...

ראיד:

אין מצב, מישהו יכול לראות...

נופר:

איך לראות? למה איפה אנחנו ואיפה הכפר...

דממה.

נופר

מה עם רמי?

ראיד:

אמר שיבוא עוד מעט, לפני שעה...

נופר:

אתה לא מכיר את בן דוד שלך...

נופר חושבת קצת, מתבוננת סביב. היא מסתובבת ומתחילה ללכת חזרה.

ראיד:

טוב לאן תלכי עכשיו?

נופר מחייכת וחוזרת לכיוונו.

נופר:

אם מישהו יבוא אני אתחבא.

63. חוץ – אוטובוס של ראיד - צהרים

נופר עולה אל האוטובוס, עומדת ומביטה בראיד צובע.

ראיד:

בואי, לפחות תעזרי להרים את האוהל.

64. חוץ - גבעה מחוץ לכפר - אחר צהרים

אוהל בדואי עשוי פרוות עזים שחורה עומד על הגבעה לצד האוטובוס. בתוך האוטובוס נופר צובעת את הקירות הפנימיים. מכיוון הבית מתקרב ילד בן 10, **חאלד**, עם מגש ועליו פיתות חמות וקנקן תה. ראיד רואה אותו, ניגש אליו ולקח ממנו את המגש.

ראיד: (ערבית)

תודה, תגיד גם לאימא.

הילד נשאר לעמוד כשהוא נועץ מבט מסוקרן. נופר קמה ומציצה החוצה מהדלת.

נופר:

ראיד, איפה הצבע...

היא רואה את המגש עם השתייה.

נופר: (המשך)

וואללה, מאיפה לך...

היא מבחינה בנער לראשונה. ויורדת מהאוטובוס.

ראיד:

חאלד, אח של רמי.

נופר:

תודה חמוד.

ראיד:

הוא לא מדבר עברית.

נופר:

שוקרן האווי, האווי.

חאלד: (לראיד בערבית)

חושבת היא ממצרים?

ראיד ועטווה צוחקים.

נופר:

מה, מה קרה?

ראיד:

האווי, זה מצרי.

חאלד: (ערבית)

מאיפה מצאת אותה? יפה.

נופר:

מה הוא אמר?

ראיד:

שאת יפה.

נופר:

איזה נסיך.

ראיד: (ערבית)

יאללה, לך, לך הביתה. ואף מילה לאימא.

נופר:

ביי.

הילד מתרחק תוך שהוא נועץ בהם מבטים. ראיד לוקח את המגש ומתיישב בתוך האוהל, נופר מצטרפת. ראיד מוזג לה כוס ומוזג לעצמו. והם שותים ואוכלים מהפיתות בדממה.

נופר:

...עד שהכפית עומדת.

ראיד:

מה זה?

נופר:

אימא שלי הייתה אומרת שאני שמה סוכר בתה עד שהכפית עומדת.

נופר משתתקת.

נופר: (המשך)
לחיים.

היא משיקה את הכוס בזו של ראיד שמביט בה בחוסר הבנה.

נופר: (המשך)
כוס תה ראשון באוהל... לחיים.

ראיד:
לחיים.

נופר:
אתה תראה, זה יהיה מה זה הצלחה...

ראיד:
שוקרן.

נופר:
האווי, האווי.

ראיד:
לא, באמת. שוקרן.

נופר מביטה בראיד שמוזג עוד תה.

ראיד: (המשך)

שם ליד השיח, יהיה שולחן כזה עם ספסלים,
אח שלי, עלי, כבר עובד עליו. הוא טוב בלבנות
דברים. באוטובוס נמכור כל מיני עבודות, רקמה,
כדים, כאלה דברים... יהיה פה כדים עם הלבנה
שלנו, שיראו איך עושים...

נופר:
אני יוכל למכור, לעבוד, מה שתרצה...

ראיד:
ומה אתך? אין לך תוכניות?

נופר:
נראה, שאדווה תגמור ללמוד... יש לה קול מה
זה יפה, חבל על הזמן. כשהיא תגיע לגיל 16,
נחסוך מספיק כסף להיכנס לאולפן הקלטות,
למה אין מצב שהיא לא תהיה זמרת מדהימה,
אתה צריך לשמוע אותה שרה... אולי תבוא
היום?

ראיד:
ומה, לא אכפת לך שיראו?

נופר:

למה שיהיה אכפת... חוץ מזה אני מכירה את
אבא שלי, הוא לא יבוא.

דממה. ראיד גוחן לעברה והם מתנשקים ארוכות. קול של רכב נשמע
מבחוץ, דלת נטרקת. ראיד מתכופף לראות מי מגיע ומיד יוצא כשהוא
מסמן לנופר להישאר.

65. חוץ - גבעה מחוץ לכפר - אחר צהרים

רכב מתרחק ואל הגבעה צועד וואליד. ראיד יוצא לקראתו.

ראיד:

אהלן...

וואליד לא עוצר, הוא מביט באוהל ובאוטובוס, בוחן את ערימת הציוד,
ממשיך ללכת ונעמד מול פתח האוהל. הוא מתכופף ומביט בנופר שיוצאת
החוצה, נבוכה.

וואליד: (ערבית)

מי זאת?

נופר:

אני נופר.

נופר מגישה לו את ידה, וואליד מביט בידה המושטת, אח"כ בה. נופר
מחזירה את ידה. וואליד פונה והולך לכיוון הכפר, ראיד ממחר אחריו.

ראיד: (ערבית)

רק היום הבאתי את האוהל... התכוונתי לספר
לך... תישאל את חסיין...

וואליד: (ערבית)

איזה אוהל!?

וואליד ממשיך ללכת, לפתע הוא עוצר.

וואליד: (ערבית)

ועליה? גם עליה התכוונת לספר לי היום.

ראיד: (ערבית)

היא עם סליימן, לא קשורה.

וואליד: (ערבית)

לא קשורה? להביא אותה ככה, לכאן? ... אימא
התקשרה אליי, אמרה לי ראו, מה ראו... לא
קשורה, אתה אומר לי. מה אני יגיד לה עכשיו?
מה תגיד למרים?

ראיד: (ערבית)

אני מצטער. היא באה בשביל סליימן, חשבתי
שאף אחד לא ראה...

(וואליד: ערבית)
אני ראיתי! לא מספיק טוב לך? ... אתה לא יכול
להתחבא מאחורי בן דוד שלך. תהיה גבר!

וואליד ממשיך ללכת ואחרי מספר צעדים נעצר ופונה לראיד שנשאר נטוע
במקומו.

(וואליד: ערבית)
אני היום הולך לדבר עם אבו כף. לא בשביל זה
נתתי לך כסף. לא יהיה פה עדר יותר.

והוא פונה והולך לכיוון הכפר, משאיר את ראיד במקומו.

66. פנים – סוברו של וואליד - ערב

הסוברו של וואליד נעצרת מחוץ למרכז הצעירים בעיר בעתיקה בבאר
שבע. בפנים יושבים נופר וראיד בדממה. נופר פותחת את הדלת,
מהססת,

נופר:
אתה נכנס?

ראיד לא מגיב, נועץ מבט קדימה, חומק מעיניה.

(נופר: המשך)
מצטערת על הבלגאן.

שניהם יושבים בדממה כשנופר, בתנועה מהירה, מסתובבת אליו ונושקת
על לחיו. היא יוצאת מהרכב וחוצה את הרחבה ההומה של מרכז הצעירים
בלי להביט לאחור. ראיד מתבונן בה עד שהיא נעלמת בתוך המבנה,
מוציא סיגריה ומחפש מצית. כשהוא פותח את תא הכפפות במהלך
החיפוש, הוא שם לב שמהו חסר.

ראיד:
ס'אוחתו...

ראיד משלב הילוך ויוצא בחריקת צמיגים.

67. פנים – מסדרונות מרכז הצעירים - ערב

נופר צועדת בפרוזדור ארוך כשלאורכו, צמוד לקיר, פזורים כסאות עליהם
יושבים נבחנים. על אחד הכיסאות יושבת אדווה. נופר ניגשת אליה.

נופר:
מה קורה כפרה?

אדווה מרימה את ראשה בהפתעה, אבל לא מגיבה.

נופר: (המשך)
מה חשבת, אני לא יבוא? הבאת לי את
הפלאפון? רמי סידר לי מטען...

אדווה מביטה אל מעבר לנופר, שמפנה את ראשה לאחור. יוסי עומד שם.

נופר: (המשך)
זכרת?...

נופר מבחינה שבידיו הוא מחזיק את הטלפון הנייד והיא קופאת במקום.
מאולם ההופעות יוצא ה**בוחן**, גבר כבן 30, עם נייר מתוכו הוא מקריא,

בוחן:
אדווה ביטון.

לרגע ארוך אף אחר לא זז או מגיב.

בוחן:
אדווה ביטון.

דממה.

נופר:
כנסי כפרה.

אדווה, בהיסוס, קמה ונכנסת לאולם, אחריה הבוחן, משאירים את נופר
ויוסי האחד מול השני. לרגע ארוך הם עומדים ומביטים אחד בשני
כשלפתע יוסי מרים את ידו ומשליך בעוצמה את הטלפון שחולף ליד
ראשה ומתנפץ על הקיר מאחוריה. דממה משתררת במסדרון ההומה.
יוסי פותח את הדלת ונכנס. נופר, מביטה סביב במבוכה, מתכופפת
ואוספת את השברים. מתוך האולם נשמעת קול שירתה של אדווה. נופר
פותחת חלקית את הדלת ומציצה פנימה. על הבמה עומדת אדווה ושרה,
ללא ליווי, כשכל האולם, שמלא חלקית, בדממה. נופר מביטה בה,
מקשיבה לשיר. מאחורי הדלת מגיח ראשה של אישה שמסמנת לנופר
להיות בשקט וסוגרת את הדלת. נופר מתחילה לצעוד לכיוון היציאה.
אדווה מסיימת לשיר. קולה של אחת הבוחנות נשמע,

בוחנת: (מחוץ לפריים)
זה היה מדהים, תודה לך... אדווה, כן?

אל הבמה עולה תזמורת מנדולינות המורכבת מילדים. צלילי נגינת
המנדולינות ממלאים את חלל המרכז. נופר יוצאת החוצה אל הרחוב.

68. חוץ – רחוב באזור תעשייה בבאר שבע – ערב

סליימן נדחף החוצה מתוך בית ההימורים על ידי בריון.

סליימן:
טוב, די, חלאס!

בריון:
שלא נראה אותך פה עוד פעם. יאללה לך, לך
הביתה...

סליימן:
ס'אמו...

הוא מסדר את בגדיו וצועד לעבר הרכב שלו. מרחוק הוא מבחין בראיד,
שעון על הטיוטה, מעשן סיגריה. סליימן נעמד לידו, מוציא קופסת סיגריות
ריקה וזורק אותה. ראיד מוציא לו סיגריה, סליימן מדליק אותה.

ראיד: (ערבית)
נשאר משהו?

סליימן מכניס את ידו לכיס ומוציא שטר מקומט של חמישים שקלים. את
היד השניה הוא מכניס לכיס השני ומוציא חבילה עבה של מאיות. פניו של
ראיד מופתעות. סליימן מתכופף ומוציא מהגרב חבילה עבה יותר של
שטרות של מאתיים. את הכל הוא מגיש לראיד כשחיוך מתפשט על פניו.
הוא טופח לראיד על השכם בחוזקה ופורץ בצחוק משוחרר.

סליימן: (ערבית)
היית צריך לראות את הפנים שלך...

ראיד מנסה להבליע חיוך שמפציע בכל זאת.

סליימן: (ערבית, המשך)
אתה לא תאמין למה שהלך שם. זה היה גדול...
גדול!

הוא צועק אל תוך הלילה. ראיד דוחף אותו בחוזקה בפתאומיות ומפיל
אותו על המדרכה. הוא זורק את הכסף עליו. סליימן ממהר לאסוף הכל.

סליימן: (ערבית, המשך)
זה כפול, כפול ממה שהיה לנו. לקחתי את
הכסף שלנו ועשיתי ממנו כפול... לך, תקנה את
כל העדר ועוד יהיה לך עודף לעזים המכוערות
של משה...

דממה.

ראיד: (ערבית, המשך)
יכולת להפסיד הכל...

סליימן: (ערבית)

לא היום. היום לא הייתי מפסיד בכלום. רולטה,
בלק ג'ק, מכונות, הכל הולך. היית צריך
לראות...

ראיד הולך לכיוון הסוברו וסליימן אחריו כשלפתע, כאילו משום מקום, עוצר
רכב על המדרכה לידם. ראיד נראה מופתע אבל סליימן מתעשת מהר
ומתחיל לרוץ מהרכב והלאה.

סליימן: (ערבית)
ברח, ראיד, ברח!

לפני שראיד מספיק לעכל את המתרחש יוצאים שני בריונים מהרכב
ותופסים אותו. ויקטור יוצא אחריהם וניגש לראיד. רכב נוסף מגיע.

בריון א':
(לאנשים שבתוך הרכב) הוא רץ לשם!

בחריקת צמיגים הרכב ממשיך אחרי סליימן שרץ בכל כוחו. בריון ב'
מחפש בכיסים של ראיד ולא מוצא כלום. ויקטור מתבונן בו.

ויקטור:
למה אתה מחכה? רוצ' כבר! (לראיד) אתה יכול
ללכת.

בריון ב' מתחיל לרוץ לכיוון שסליימן נעלם. ויקטור מדליק סיגריה. ראיד לא
זז ממקומו.

69. חוץ – רחוב באזור תעשייה - לילה

מתנהל מרדף בין הרכב לסליימן, שרץ על המדרכה באזור התעשייה
השומם. הרכב עובר ליד הפתח של הקזינו והשומר מסמן להם שסליימן
ברח לתוך סמטה צדדית. הם נעצרים, יורדים מהרכב ורצים בעקבותיו.
סליימן שחיכה שהן יכנסו לסמטה, קופץ מעבר לגדר בפתחה של הסמטה
ונתקל בבריון ב' שבדיוק מגיע. שני האחרים מצטרפים ומייד מתחילים
להכות אותו.

סליימן:
ס'אמק, אח, אח איי...

הם חוזרים עם סליימן אל ויקטור, זורקים אותו על המדרכה ונותנים
לויקטור את הכסף שמצאו עליו.

ויקטור:
מה קורה רמי? שמעתי דפקת קופה... מה
חשבת, תלך לקזינו אחר ואני לא יישמע מזה?

סליימן:
בחייאת ויקטור, אני בדרך עם הכסף.

ויקטור:

אז הנה, לא צריך. באתי עד אליך.

סליימן יושב על המדרכה, מנגב את פניו המדממות ומחייך. ויקטור כורע לצדו.

סליימן:

ס'אוחתו. יש לי עוד זמן...

ויקטור:

ומה תעשה בזמן הזה? אה? תפסיד גם את מה שהרווחת.

ויקטור מגיש לסליימן את ידו. סליימן, בחוסר רצון מופגן מוציא עוד חבילות של שטרות.

סליימן:

לא הכל שלי...

ויקטור מסמן לו לשתוק, נעמד וסופר את הכסף. הוא מכניס את הכסף לכיס.

ראיד:

גם שלי פה.

ויקטור מביט בראיד, כאילו זו הפעם הראשונה ששם אליו לב.

ויקטור:

חייב גם לך? קח מספר.

סליימן:

מנייק...

אחד הבריונים בועט בו שוב.

ויקטור:

השאר עד סוף השבוע.

ויקטור מסמן לשניים שאוחזים בראיד והם מניחים לו ופונים לכיוון הרכבים. אחד הבריונים נותן עוד בעיטה לסליימן. סליימן תופס את הרגל ונושך אותו.

בריון א':

אח! איי! בן זונה!

הבריון השני רץ לעזור ומושך אותו משם. סליימן מתרומם לאיטו, נשען אל הרכב, מחייך ומנגב את פניו בשרוול כשהוא מתנשם בכבדות. הרכבים מניעים ונוסעים. ראיד מביט בסליימן ואז פונה והולך לכיוון הסוברו. סליימן הולך בעקבותיו.

סליימן: (ערבית)

יש לי דרך להשיג את הכסף... המקום הזה של
בזק, ליד העבודה שלך... יש שם נחושת.
קילומטרים של כבל נחושת... כל מה שצריך זה
מאה מטר, לא יותר... מאה אלף שקל טוב
לך?...

ראיד לא מגיב.

סליימן: (המשך, ערבית)

ראיד!

ראיד נכנס לרכב ומניע.

סליימן: (המשך, ערבית)

מה תעשה?! עכשיו אתה חייב לבוא... ראיד...

ראיד נוסע משאיר את סליימן מאחוריו.

70. חוץ – מחנה כלים כבדים של מע"צ - ערב

ראיד עומד ליד החבית הבוערת. הטלפון שלו מצלצל. ראיד בודק את
המסך, סוגר את הפלאפון ומביט בלהבות.

71. פנים – חדר של נופר - לילה

נופר יושבת על המיטה בחדר חשוך. במיטה לידה ישנה אדווה. הפלאפון
המנותץ נמצא על המדף לידה. היא נשכבת ומתכסה בשמיכה.

72. פנים – מטבח בדירה של סליימן - לילה

סליימן עומד ליד הכיור בדירתו, פלג גופו העליון ערום. מנורת ניאון מאירה
את כל חלל המטבח והסלון. הוא סוגר את מכשיר הטלפון הנייד שבידו
ומדליק סיגריה. לידו גליל נייר טואלט וערמת ניירות מוכתמים בדם.

73. חוץ – מכללת קיי באר שבע – בוקר

ראיד יושב על ספסל ברחוב מחוץ לשער המכללה. סטודנטים נכנסים
ויוצאים מהשער. קבוצה של שלוש בנות לבושות שמלה וכיסוי ראש עושה
את דרכן לכיוון השער, מרים היא אחת מהן. היא שמה לב לראיד, עוצרת
ואומרת מספר מילים לחברותיה שנכנסות פנימה, תוך שהן בוחנות את
ראיד. מרים מתקרבת אל ראיד ושניהם מתיישבים על הספסל.

מרים:

אתה לא עובד?

ראיד:

גמרתי משמרת לילה, אני בדרך לכפר.

מרים:

אבא שלי דיבר עם אבא שלך...
ראיד:
בגלל זה באתי. רציתי להסביר...

דממה.

מרים:
מה היא עשתה שם?
ראיד:
עזרה לי, לצבוע, לסדר... היא כולה ילדה...
רוצה לעזור...

מרים:
אבא שלי אומר שאין לזה סיכוי...

מרים שותקת ומביטה סביב.

מרים:
אני צריכה ללכת.

היא נעמדת ומרימה את התיק שלה.

מרים: (המשך)
נשמעת נחמדה, הילדה הזאת, מאמינה בך...

היא פונה והולכת לכיוון השער של המכללה משאירה את ראיד לשבת.

74. חוץ – שביל גישה לכפר של ראיד – בוקר מאוחר

אוטובוס עוצר מול דרך העפר שמובילה לכפר. על פני האוטובוס עובר טרקטור שמאחוריו נוסע טנדר משטרת. ראיד יורד מהאוטובוס. הוא מביט בטנדר ובטרקטור מתרחקים לכיוון באר שבע ואז מפנה מבטו לכיוון הכפר. ראיד מתחיל לרוץ.

75. חוץ – בית של עלי – בוקר מאוחר

ראיד מגיע למקום שבו עמד הבית של עלי ונעמד מול ערימת לבנים ופח גלי, מסגרות עץ שהיו חלונות ודלת. תכולת הבית מונחת בחוץ, רהיטים, כיסאות פלסטיק, כלי מטבח, מזרונים וכריות, עליהם יושבים שני ילדיו הקטנים של עלי. ראנייה, אשתו של עלי, בעזרת איבתיסאם ומספר נשים נוספות עסוקות בהעברת התכולה לבית של ראיד. ראיד מביט בהריסות, ביניהם הוא מזהה שולחן עץ וספסלים מחוברים כמו השולחנות שיש ביערות קק"ל, הכל מנותץ. איבתיסאם ניגשת אליו. (הדיאלוג בערבית)

איבתיסאם:

אין מה לעשות... יבנה עוד אחד בעזרת האל...

ראיד:

איפה עלי?

איבתיסאם:

עוד מעט יגיע. יש להם איפה לישון. איפה אתה
חושב שהם ישנו עד לפני חודש?

היא ממשיכה ללכת לכיוון ביתה, נושאת שקיות ניילון שחורות מלאות
בגדים. הוא מרים את אחת הכורסאות ומתחיל ללכת אחריה. הטנדר של
וואליד מגיע וחונה מחוץ לשיג. וואליד הולך לכיוון הבית כשהוא חולף על
פניו של ראיד.

וואליד:

אמרתי לך שזה בזבז זמן...

ראיד מוריד את הכורסא, מביט לכיוון הכניסה לכפר.

76. חוץ – הבית של עלי – בוקר מאוחר

ראיד עולה בריצה אל הגבעה עליה האוטובוס הנטוש. מרחוק הוא מבחין
באוהל ההרוס והאוטובוס הפוך. על יריעות הפרוה השחורה ניתן לראות
סימני צמיגים של טרקטור. הוא מסתובב במקום, בוחן את ההרס ולבסוף
מתיישב על סלע. ומוציא את הטלפון מכיסו.

ראיד: (ערבית)

אתה עוד מחפש נהג להיום בלילה? ... כן, כן,
בטוח... אני יודע... יאללה.

הוא סוגר את הטלפון.

77. חוץ – רחוב מחוץ לבית של נופר - ערב

סליימן יושב ומחכה בטנדר מול הכניסה לביתה של נופר. הוא משליך את
הסיגריה ומניע את הרכב כשהוא מרים את ראשו. מעבר לרחוב, נופר
הולכת לכיוון הבית שלה, לצידה אדווה. סליימן מכבה את המנוע ויוצא
מהטנדר, חוצה את הכביש בחצי ריצה ומדביק אותן.

סליימן:

נופר...

נופר ואדווה עוצרות ומסתובבות.

נופר:

לא עכשיו רמי, אני כבר ידבר אתך.

נופר דוחפת את אדווה וממשיכה ללכת, סליימן הולך אחריהן.

סליימן:

את לא עונה בפלאפון.

נופר תופסת את אדווה ומביטה בה ישר לפניה.

נופר:

אדווה! תעלי הביתה, אני תקף באה. תעלי.

אדווה:

וואו, וואו, לא הספיק מה שחטפת מאבא בגלל החייל, עכשיו זה בא?

נופר דוחפת את אדווה קלות לכיוון חדר המדרגות ומסתובבת. נופר מביטה סביב בחשש.

נופר:

בוא, בוא לאוטו.

78. פנים – טנדר של סליימן - ערב

סליימן ונופר יושבים בתוך הרכב. הרדיו פועל והחדשות ברקע. הקריין עובר לתחזית ומודיע על גשמים וחשש לשטפונות בנגב. סליימן מכבה את הרדיו.

נופר:

איך אני קשורה?

סליימן:

את יודעת לנהוג את הטיוטה...

דממה.

סליימן: (המשך)

רק לנהוג. את מושכת עם הטנדר. זהו.

נופר מהרהרת במה שנאמר לה.

נופר:

וראיד?

סליימן:

בשבילו זה כל זה.

נופר מפנה את ראשה ומביטה מהחלון ואז פותחת את הדלת ויוצאת. היא הולכת סביב הרכב, ניגשת לדלת שלו ופותחת אותה. סליימן מביט בה, לא מבין.

נופר:

נו, יאללה, תביא לנהוג.

חיך מתפשט על פניו של סליימן.

סליימן:

איזה, לא כאן, כנסי, כנסי...

נופר חוזרת למושב לידו. סליימן מניע את הטנדר, משלב להילוך ונוסע.

סליימן:

מי זה החייל?

נופר:

מה זה?

סליימן:

שאחותך אמרה, החייל.

נופר:

סתם זאתי, מדברת שטויות...

הרכב שועט ברחובות העיר.

79. חוץ – מחנה עבודה של מע"צ - לילה

סליימן ונופר מגיעים למחנה העבודה של מע"צ תחת גשם כבד. אורות הרכב נופלים על ראיד שיוצא מהמחסה של הצריף. סליימן נעצר מולו.

סליימן:

תישארי באוטו.

סליימן יורד מהרכב והולך לכיוון ראיד ששם לב לנופר.

(ראיד: (ערבית)

מה קרה לך אתה, השתגעת? היא לא באה.

(סליימן: (ערבית)

חייבים אותה. צריך שניים בבור, אני מנתק את הכבל והיא מושכת עם הטנדר.

ראיד מהסס.

נופר:

נו, מה הסיפור?

סליימן:

הוא לא חושב שאת יכולה לנהוג.

נופר:

זיין לא יכולה...

ראיד מהרהר, מביט בטנדר ואז נכנס לרכב, סליימן מחייך וניגש לדלת הנהג.

ראיד:

לאן זה? אמרת היא נוהגת.

סליימן מהסס, מחייך וניגש לדלת הנוסע. נופר עוברת לכיסא הנהג בשמחה מופגנת, ראיד מתיישב לידה וסליימן אחרון.

סליימן: (ערבית)
אני מוריד אתכם ונוסע לחתוך את הכבל בצד
שני, מאה מטר מכאן. בינתיים תתחבר לכבל.

נופר מכניסה להילוך ויוצאת מהמקום בפראות.

80. חוץ – מחנה עבודה של בזק - לילה

ראיד עומד בתוך בור גדול שחציו מלא במי גשם וזורק מתוכו את חפירה.
על שפת הבור מונח צינור בטון ענק. ראיד מחבר חבל עבה לכבל נחושת
שבולט מתוך צינור פלסטיק בערך בחצי הגובה של הבור. נופר עומדת
מעל הבור, המעיל של ראיד עם דרגות הסמל מעל ראשה. הגשם שוטף.
ראיד מסיים לקשור ויוצא מהבור.

נופר:

וואה, וואה, מה אנחנו עושים, תגיד?

הם עומדים מחובקים, בגשם שוטף, מתחת למעיל. אורות הטנדר מגיעים
ונופלים על שניהם. סליימן מביט בהם, חוסים מתחת למעיל. לרגע ארוך
הוא לא זז ואז הוא יוצא מהרכב ומסתער על ראיד, ראיד נופל מופתע.
סליימן חוטף את המעיל של ראיד מכתפיה.

סליימן:

(לנופר) זה החייל?! זה החייל!

סליימן בועט בו פעם ועוד פעם, ראיד נעמד ודוחף אותו ממנו.

ראיד: (ערבית)

תירגע, תירגע...

סליימן:

(לנופר) כנסי לאוטו! ... (בערבית לראיד) כמו אח
אתה, כמו אח וככה אתה עושה!?

נופר נכנסת לטנדר, סליימן חוזר לטנדר ומעמיד אותו כשאחוריו פונים
לכיוון הבור.

סליימן: (המשך)

דווקא אותו... המשפחה שלי! (עובר לערבית)
זונה... כלבה...

ראיד פותח את הדלת, מעיף מבט בנופר ופונה לסליימן,

ראיד:

סליימן...

סליימן דוחף את ראיד, יוצא מהרכב והולך לבור, ראיד אחריו.

סליימן: (ערבית)

אמרתי לך. לא צריך אותך.
(ראיד:)ערבית)
אתה לא תוכל למשוך, הצינור בטון תקוע
באמצע...

סליימן לוקח את החבל ומחבר אותו לאנקול הגרירה. הוא נכנס לרכב
ומתחיל למשוך את כבל הנחושת. בתחילה כבל הנחושת זז ומתחיל לצאת
אלא שמייד הוא נתקע. סליימן יוצא מהרכב, קופץ לבור ובודק את הכבל.
ראיד מתקרב.

(ראיד:)ערבית)
אולי אם תרים את הצינור, הזווית...

סליימן חושב רגע ואז ניגש לאוטו, ראיד אחריו.

(סליימן:)ערבית)
כנס לאוטו, חכה שאני יסמן לך.

סליימן פותח את הדלת.

סליימן:
(לנופר) החוצה!

נופר מביטה בראיד ויוצאת. ראיד נכנס פנימה.

(סליימן:)ערבית)
כשאני אומר לך, תמשוך.

סליימן רץ לבור. הוא מכניס את האת מתחת לצינור של כבל הנחושת
ומרים אותו מעט, מרים את ראשו, מבין שבגלל צינור הבטון ראיד לא
רואה אותו וקורא לנופר.

סליימן:
תגידי לו למשוך!

נופר:
ראיד! סע...

ראיד לוחץ על הגז. סליימן מבוסס בבוע ומתקשה לזוז. החבל שמחובר
לרכב של סליימן משפשף את צינור הבטון הגדול שמחוץ לבור. צינור
הבטון, בגלל הגשם והבוע החלק, מתחיל לגלוש לתוך הבור לאיטו. סליימן
מנסה לזוז אבל מתקשה בגלל הבוע.

סליימן:
ראיד! ראיד!

נופר מהססת ולבסוף רצה לרכב ודופקת על החלון. בינתיים, צינור הבטון
מתגלגל לתוך הבור ולוכד את סליימן מתחת למים.

נופר:

ראיד, עצור!

ראיד בולם, יוצא מהרכב, רץ ונעמד מעל הבור. בפנים שוכב סליימן, פניו כלפי מעלה מכוסות מים. ראיד קופץ פנימה, מנסה להזיז את הבטון אך ללא הועיל, הוא מטלטל את סליימן אך זה לא מגיב. ראיד מרים את ראשו ומביט בנופר שמציצה משפת הבור. ראיד מתכופף שוב ומנסה למשוך את סליימן אך ללא הצלחה, הוא מתיישב בייאוש.

81. פנים – הטנדר של סליימן, מחנה עבודה של בזק - לילה

הגשם פסק. נופר וראיד יושבים בתוך הטנדר בדממה. הוא מניח יד על כתפה.

ראיד:

אני צריך לחזור...

שניהם יוצאים מהרכב וראיד פותח את תא הכפפות ומוציא משם חפצים של סליימן. החבל מאחורי הטנדר קשור לצינור הבטון, מעיד על ניסיון לחלץ את סליימן. ראיד מנתק אותו.

ראיד:

נלך מהנחל שלא נשאיר עקבות...

נופר מביטה לכיוון הבור ואז הולכת בעקבות ראיד.

82. חוץ – מחנה מע"צ - לילה

ראיד ונופר יושבים ברכב מול האש הבוערת בחבית. הם שותקים.

ראיד:

כשיתחילו האוטובוסים, תצאי לכביש.

נופר:

ואתה?

ראיד:

לא יודע... יש לי אח סטודנט, בירדן... אולי ניסע אליו, עד שהכל יירגע.

דממה.

נופר:

אימא ואבא שלי נסעו לשם פעם. נשארנו עם דודה שלי באופקים... פעם ראשונה שלהם בחו"ל... אימא שלי אמרה שפטרה היה מה זה מדהים. הכל אדום, הקירות, האדמה, הסלעים, והכל בתוך ההר, הבתים, האנשים, הכל...

דממה.

נופר: (המשך)
הייתי קטנה, לא הבנתי מה זה בתוך ההר,
חשבתי זה כמו שמוצאים חלזון תקוע בסלע,
מלפני ים זמן, אז ככה האנשים... תקועים
בסלע...

שוב משתררת דממה. ראיד יוצא ונעמד מול האש. נופר מדליקה את
הרדיו ומוצאת תחנה שמנגנת שיר שקט. היא ניגשת אל ראיד ומניחה עליו
יד, הוא קופא ואז מסתובב אליה ושניהם מתחבקים ספק זזים לצלילי
השיר, לאור המדורה. לפתע, ראיד עוזב אותה, ניגש לרכב ומכבה את
הרדיו.

ראיד:
עוד מעט יבואו הפועלים... את הולכת בוואדי,
שם, רואה? עשרים דקות ואת בכביש... תהיי
בסדר?

נופר מהנהנת. הם מביטים אחד בשני, נופר פושטת את המעיל, מחזירה
אותו לראיד ומתחילה ללכת, ראיד מביט בה מתרחקת.

83. חוץ – מחנה מע"צ - שחר

המדורה כבתה. ראיד מכניס דברים לתוך הסוברו כשלפתע הוא שומע
שאון של מים שהולך ומתגבר. לא רחוק ממנו בתוך הוואדי עובר שיטפון,
קול שאונו ממלא את המדבר. ראיד מתחיל לרוץ.

84. חוץ – ערוץ נחל ליד הכביש - שחר

ראיד מגיע אל הוואדי. הוא מביט סביב, הזרימה החזקה חלפה. ראיד רץ
לאורך הוואדי, נכנס ויוצא מהמים, מועד וקם. לאחר דקות ארוכות, הוא
מבחין בנופר שכובה על דופן הנחל. הוא נכנס למים ונושא אותה החוצה,
מניח אותה ונשכב לצידה, מתנשם בכבדות. נופר פוקחת את עיניה,
מביטה בו. ראיד מתנשם ומתנשף לאחר המאמץ. הוא מפנה את ראשו
ופוגש במבטה של נופר.

סוף.